

PTAČÍ SRDCE ❧ KNIHA PRVNÍ

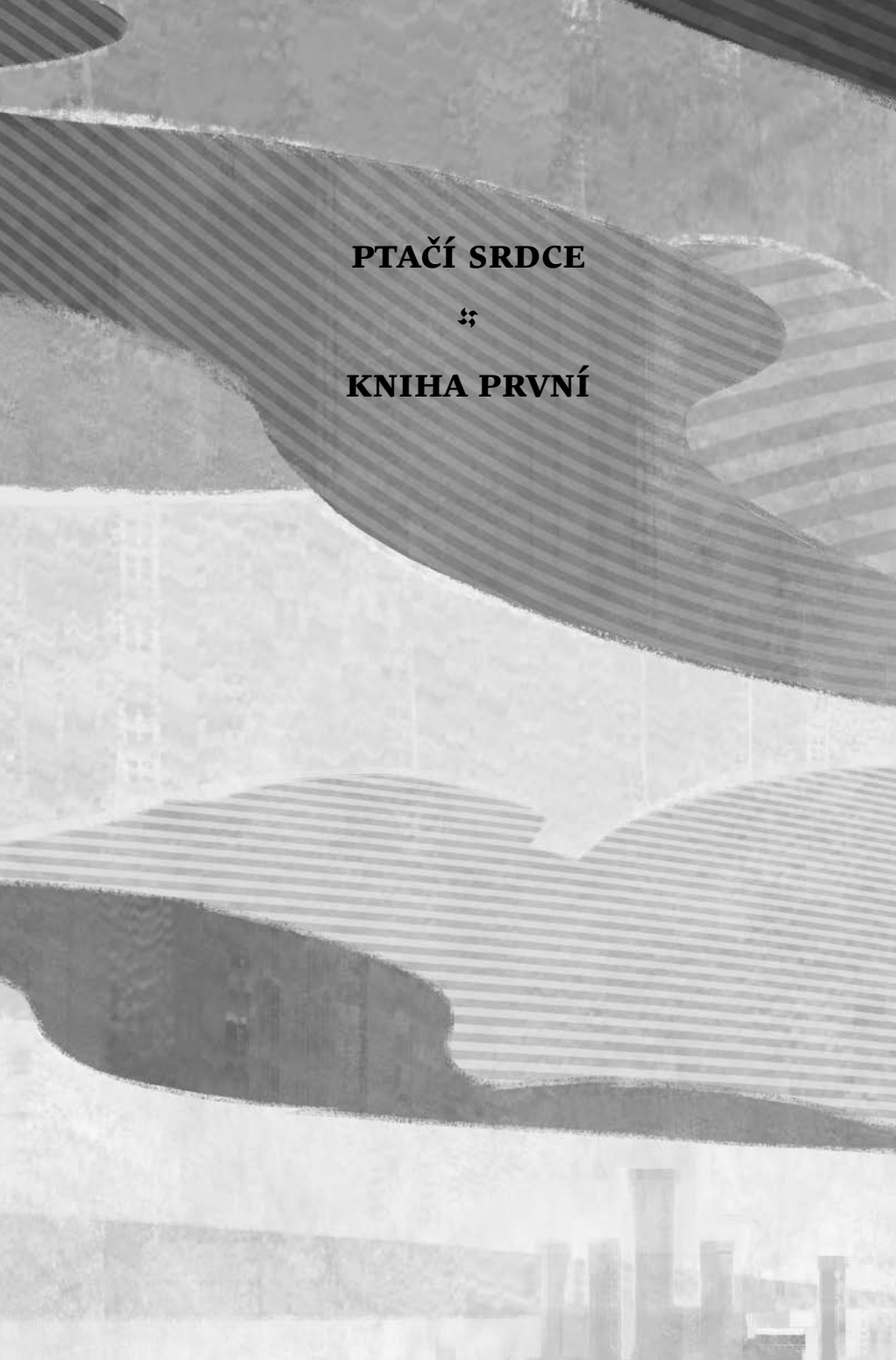
Poloviční král

JAN HAMOUZ

HOST

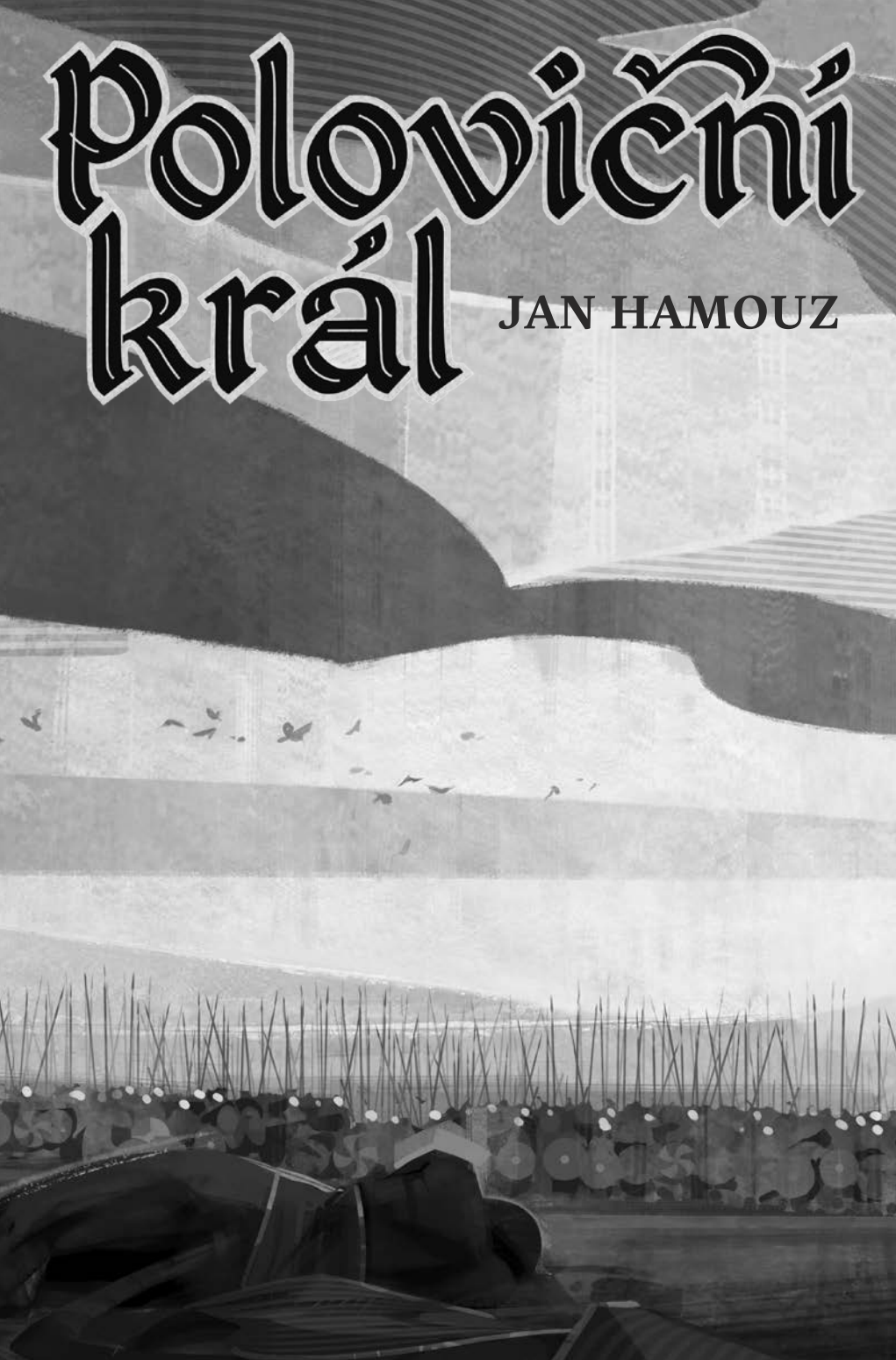
PTAČÍ SRDCE

✂

KNIHA PRVNÍ

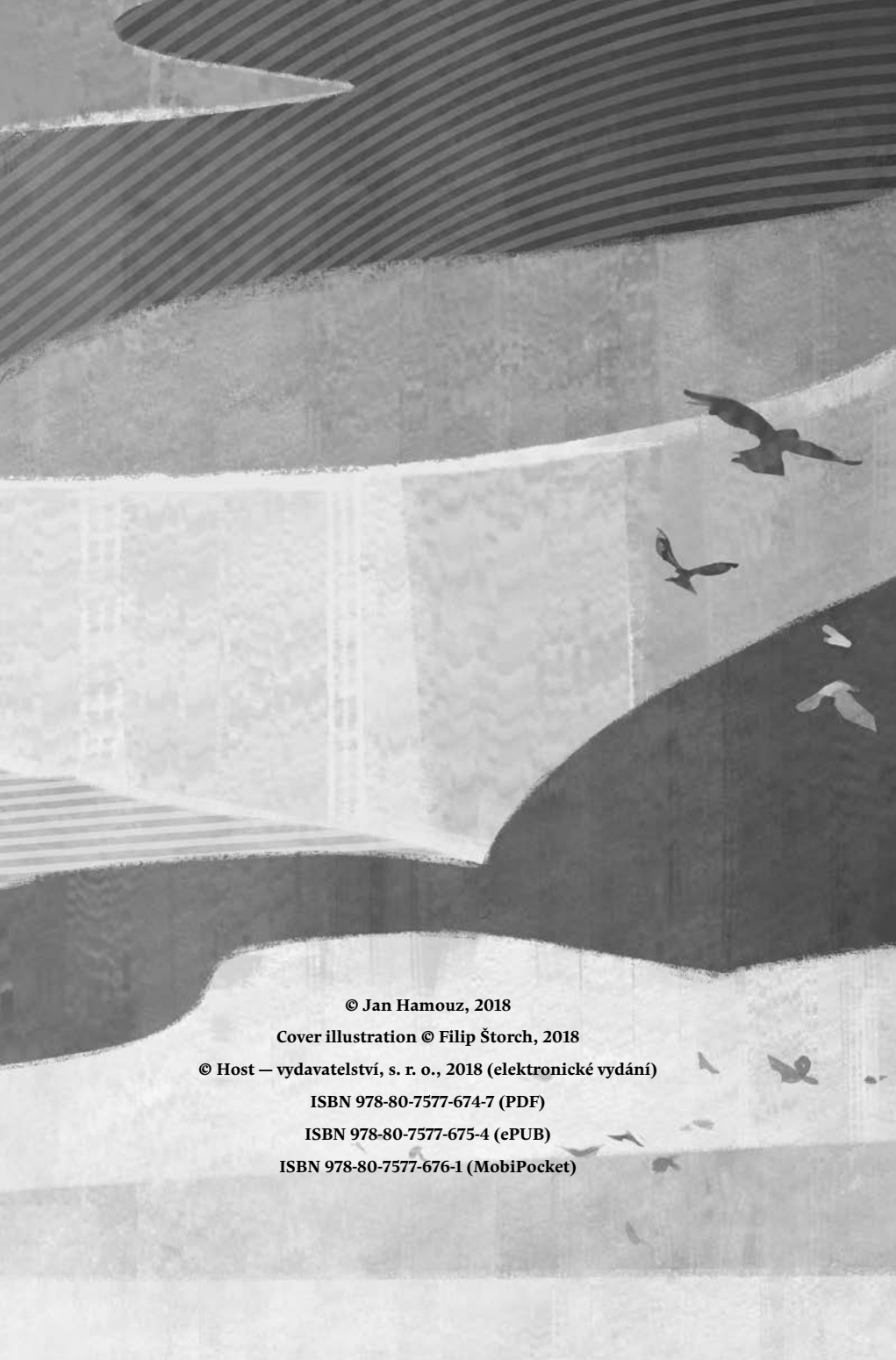
Poloviční král

JAN HAMOUZ

BRNO 2018

© Jan Hamouz, 2018

Cover illustration © Filip Štorch, 2018

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-674-7 (PDF)

ISBN 978-80-7577-675-4 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-676-1 (MobiPocket)

Věnováno mé ženě Tereze.

Nejen král může být poloviční,
i můj život bez tebe by byl takový.

Prolog

Tremlin Terocén nesnášel čekání. Jako král byl zvyklý, že je to vždy on, kdo nechává ostatní čekat. Ale někdy nebylo zbylí. *Kat aby to spral, kde je ten zatracený posel?* říkal si snad už postě. Vstal od provizorního oltáře, beztak se na modlitby nedokázal soustředit. Připjal si opasek s mečem a vyšel na čerstvý vzduch.

Všude stály válečné stany, povětšinou z dávno vybledlého plátna. Před nimi seděli muži, hovořili, pili, brousili si meče. Nesmáli se. Dobře věděli, že nepřítel, se kterým budou mít tentokrát co do činění, je jiný. Neznámý a hrozivý. Kdo jiný by dobyl Dódrad za jediné odpoledne? Ano, kníže Dured z rodu Karestů byl sice starý břídil, uměl se ale obklopit schopnými muži. Ti jsou teď nejspíš všichni na hromadě v jedné díře a Dured na nich leží jako třesnička na dortu.

Zpráva o pádu Bórzagánu zastihla Tremlina doma v Adalantě. Okamžitě dal svolat zemskou hotovost a bez otálení vyrazil. A teď byl tady, kolem dvacet tisíc mužů a hlavu plnou temných myšlenek. Nebe jeho náladu odráželo jako zrcadlo; olověná mračna

hrozila deštěm. Podle zvědů měl nepřítel mnohonásobnou přesilu. Tremlin se tak musel spoléhat jen na svou taktiku, příznivý terén a podporu bohů. *Sebelejší taktika však může být k ničemu, pokud má nepřítel mužů na rozdávání, napadlo ho. Kat aby to spral!*

Každý den přijížděli noví a noví bojovníci, pořád jich ale bylo málo. A nepřítel se blížil.

Tremlin pomalu procházel táborem a kývnutím odpovídal na pozdravy. Myšlenkami ale bloudil jinde. *Kde se tu ti bastardi vzali? Tak kde?* Na západ od Bórzagánu se přece rozkládaly Nekončící pisky. Pustina plná zakrslých skalisek, štěrku a hlavně slunce. Pokud byste někde nechtěli být, pak *tam*. Nelítostná poušť se táhla od severu k jihu napříč celým Západilem. Hodila se pouze k popravám. Rozpálené kamení a naprosté sucho zaručovaly smrt, o jakou nikdo nestál. Copak ti ďablové žili uprostřed smrtonosné pouště? A pokud ne, pokud pocházeli zpoza ní, *jak* ji dokázali překročit? Jsou prý vysocí, velmi vysocí. A silní. Tak silní, že dokážou holýma rukama utrhnout člověku paži v rameni. O to by ale ani tak nešlo. Síla nesíla, ostrý meč a rychlý šíp se neptají, kolik kdo uzvedne. Žel bohům, tihle muži měli být rovněž skvělými bojovníky. A na to už se meč ptát musí.

Uvězněný ve svých obavách došel až k řece. Stál teď mezi dvěma hrady, Kopím a Štítem, spojenými vysoko nad jeho hlavou dřevěným můstkem. Před ním se přes hlubokou soutěsku klenul kamenný most směřující k bojišti. Věděl, že to bude právě tam, kde se bude rozhodovat. A věděl také, že ty parchanty musí za každou cenu udržet v Bórzagánu.

Na obzoru se objevil jezdec. Tremlin Terocén dlouze vydechl. *Sláva bohům. Už jsem myslel, že na samé čekání chciřnu.*

V králově stanu bylo plno. Nikdo nemluvil, všichni byli zamyšlení a v rukou svírali číše s rudým vínem. Čekalo se už jen na pána Busena z Železného Listu. Konečně vpadl do stanu.

„Omluv mé zdržení, králi. U pěti klacků... táborová strava mi zatraceně nesvědčí.“

Muži se zasmáli a nálada se trochu uvolnila, ne však na dlouho.

„Před chvílí dorazil posel výzvědného oddílu,“ pokynul král rukou k uprášenému muži, který vypadal, že dva dny nespál. „Pověz jim, cos řekl mně.“

Muž unaveně pokýval hlavou a napil se piva. „Nepřítel je velmi blízko. Táboří sotva tři míle odsud, u Tryšského lesa. Počet mužů odhadujeme na čtyřicet tisíc.“

To bylo méně, než Tremlin čekal, a přece o tolik víc, než by potřeboval. Mezi rytíři to zašumělo.

„Podle prvních zpráv se zdálo, že jich bude nejmíň sto tisíc. To je na tom výzvědný oddíl tak špatně, že se dokáže zmýlit o dobrou polovinu?“ pronesl nakvašeně jeden z pánů.

Posel zachoval klid, ale v jeho pohledu se mihlo podráždění. „To samozřejmě není, můj pane. Jejich hlavní voj zůstal hluboko v Bórzagánu a plení, co se dá. Zřejmě usoudili, že nemá smysl posílat sem víc než dvojnásobnou přesilu.“

„Tak to je... *skoro* dobrá zpráva,“ řekl někdo.

Tremlin pocítil záchvěv naděje. Pokud první útok odrazí, je velká šance, že odrazí i ty ostatní. Na cestě sem byly desetitisíce adalonských mužů. Kéž by měli víc času.

„Zdá se, že nepoužívají meče,“ pokračoval posel, když se znovu napil piva. „U nikoho z nich jsme je neviděli. Zato mají oboustranné sekery s hroty na koncích, válečná kladiva a u pasů dýky. A luky — dlouhé jako ty naše. Každý z nich má svůj štít, vysoký jako dvě třetiny muže. Pohodlně se za nimi skryjí celí, když pokleknou. Viděli jsme taky vozy a na nich podivné kovové válce. Připomínaly beranidla, ale to by nedávalo smysl — k čemu by jich měli tolik?“

„Kolik je *tolik*?“ ozvalo se drsně.

„Asi sto.“

„Tahle... beranidla — nebo co to ksakru je —, použili je v Bórzagánu, pane Rokto?“ zeptal se Tremlin jednoho z mužů.

„Ne,“ zavrtěl rytíř hlavou. „Chci říct, viděli jsme je, ale k čemu slouží, nevím.“

„Snad to nezjistíme ani my. Co dál?“

„Jejich zbroj je jednoduchá — železná přílbice, hrudní pláty z tvrzené kůže, chrániče loktů a kolen, také kožené.“

„Copak nemají drátěné košile?“ ozvalo se.

„Ne. Tedy... aspoň jsme je neviděli.“

„Ještě něco?“ zeptal se Tremlin.

„Ještě jsme viděli ty dřevěné věže, o kterých mluvil pán Rokta.“

Ano, ty jejich věže... Rokta, jeden z mála přeživších bórzagánských šlechticů, který se svou družinou uprchl do Adalonu, se o nich zmiňoval hned ve svém prvním hlášení. Nazýval je řídicí věže a měly sloužit nepříteli k organizaci bitvy. Tremlin o ničem podobném jaktěživ neslyšel. Pro jistotu ale hodlal vyčlenit několik desítek lučištníků, kteří se pokusí zapálit je šípy. Nechtěl ponechat nic náhodě.

„To je tedy všechno?“

„Víceméně ano, Veličenstvo.“

„A co katapulty, trebuchety?“ zeptal se Busen z Železného Listu. „Určitě vyslali zvědy. Naši chlapci sice nic nehlásili, ale to neznamená, že jim neproklouzli. Naši palisádu museli vidět. Já být na jejich místě, pokusil bych se ji zbourat z dálky.“

Tremlin tázavě pohlédl na posla.

„Nic takového jsme neviděli. Jak jsem řekl: jen podivné válce a věže, jejichž účel nechápeme.“

Busen zamručel a pokýval hlavou.

„Nuže dobrá.“ Tremlin zvýšil hlas. „S bitvou můžeme počítat pozítří, zítra se ti zmetci nejspíš přesunou sem. Teď, když známe jejich počet, můžeme konečně doladit poslední detaily.“

Nechal na stole rozvinout pruh jemné kůže. Byl na něm namalovaný jednoduchý plánec okolí i s rozmístěním adalonských jednotek. Tremlin nad ním stál s ostatními veliteli včera a den předtím také. *Opakování je matka moudrosti, říkávala moje moudrá*

matka. Muži udělali kruh. Král vytáhl dýku a hrot přiložil k jednomu z tmavých čtverců. „Já budu tady.“

Od rána pršelo. Kapky bubnovaly na ocel přilbice a stékaly Tremlinovi po tvářích. Bylo chladno. Takhle svinské počasí v polovině léta nepamatoval. Stál na jedné z věží Štitu, obklopen lučištníky, a díval se přes řeku na šikující se čtyřicetitisícovou armádu nepřítelů. Měl pocit, že koberec mužů, rozdělený do čtverců, nebere konce. Z věže měl výtečný výhled jak na adalonskou, tak bórzagánskou stranu řeky. Cítil nepříjemný tlak v břiše, ale věděl, že přejde, jakmile bitva začne.

Zas a znovu přemítal, zda mohl něco udělat jinak. Lépe. Dospěl k závěru, že ne. Vyždímal z tohohle místa, co se jen dalo. Do Adalonu se ti parchanti nikdy nedostanou.

Těžko si představit lepší místo pro boj, pokud měl člověk proti sobě přesilu — hranici mezi Adalonem a Bórzagánem tvořila řeka Hraniční, která bouřila na dně skalnatého kaňonu. Byl hluboký a úzký sotva šest sáhů. Dlážděná silnice, spojující hlavní města Dódrad a Adalantu, vedla přes starý kamenný most, široký pro dva povozy vedle sebe. Na adalonské straně ho po staletí strážily dva hrady. Ten most byl jednou z mála cest k nim. Větší část hranice mezi oběma zeměmi tvořily hory, neprostupné lesy a močály, a postupující armádě tak zbývaly jen dvě možnosti: dostat se do Adalonu přes Starý most, který bránila Tremlinova armáda, nebo objet Mezimračné hory daleko na severu. To ale bylo mnoho set mil.

Samozřejmě si vybrali most, vyjebanci, pomyslel si teď Tremlin. Je na hlavní silnici k nám, navíc o severní cestě nejspíš nemají ani potuchy — pokud jim o ní neřekl někdo z Bórzagánu. Jak by to ale udělal? Ti divoši musí mluvit nějakou příšernou hatmatilkou. I přesto poslal na pomoc Severní Strážnici oddíl čítající téměř pět tisíc mužů, čistě

pro případ. Ubránit most by mělo být jednoduché i proti přesile. Snad nad nimi bohové podrží ochrannou ruku.

Tremlinova taktika byla prostá — luky. Dnes nebojují o čest a slávu. Dnes bojují o most. O ten zpropadený most. Řeka je jejich spojencem. Je to nejsilnější adalonský voják. Tremlin pohlédl dolů z věže na své vojsko a pocítil uspokojení. Podél řeky se na adalonském břehu táhla mohutná palisáda ze smrkových kmenů, přiléhající k oběma hradům. Dosahovala výšky pěti sáhů a na její stavbě pracovaly po několik týdnů tisíce mužů. Za palisádou stálo pětipatrové lešení obsazené lučištníky. Celé to připomínalo obrovské vosí hnízdo. V dřevěné stěně zely v pravidelných vzdálenostech malé otvory. U každého stál střelec s plným toulcem. Další tisíce mužů stály za palisádou na mokré zemi a každý svíral v ruce dlouhý luk. Celková síla patnáct tisíc lučištníků. Tolik jich v jedné bitvě svět nikdy neviděl. Mnozí muži se bouřili, že se mají z bojovníků stát pouhými střelci, že mají odložit meč a vzít do ruky kus ohnutého dřeva, ale nebylo zbylí. *K čemu by nám dnes byly meče?* pomyslel si Tremlin. Jejich úkolem bylo nepustit nepřítel na most.

Náhle se nahlas uchechtli, až se po něm několik mužů ohlédlo. Strach a nejistota na okamžik zmizely. *Vždyť oni se sem nemůžou dostat! Aspoň ne v nebezpečném množství. Většinu zabijou naše šípy a o zbytek se postará Falid a řeka. Ty, co se přece jen dostanou přes most, smetou těžkooděnci. A já s nimi. Král nesmí zůstat pozadu.*

Nepřítel se konečně zformoval. V dálce zapištěly rohy.

Tremlin se znovu rozesmál. „Zdá se, že troubí na rohy zvířat, kterým prve uřízli koule, což, chlapci?“ Lučištníci se zasmáli, moc upřímně to ale neznělo.

Tremlin předpokládal, že teď přijde okamžik, na který čekal několik týdnů — posun nepřátelských lučištníků na hranici dostřelu. Při představě nebe zčernalého tisíci šípů ho nepříjemně zamrazilo. *Zatímco se ale jejich šípy budou neškodně zabodávat do naší palisády, pomyslel si, jejich muži budou umírat v kovovém dešti.*

Jeho představa se nenaplnila. Místo mužů se pohnulo několik desítek vozů. Déšť zesílil a zvedl se chladný vítr. Ve vzduchu bylo cítit bahno a mokrou trávu.

Věděli jsme taky vozy a na nich podivné kovové válce, vybavil si vyvědačova slova. Připomínaly beranidla...

Tremlin žádné válce neviděl; vozy měly dřevěné střechy i bočnice. Nervózně přešlápl.

Jak se vozy po travnaté planině pomalu šinuly k Hraniční, zmocňovala se Tremlina nejistota. Olízl si suché rty. *Proč nemíří k mostu, u Krenovy prdele? Jedou rovně, ale to přece dojedou jen k soutěsce. To nedává...*

Jeho myšlenky přerušil nový pohyb v nepřátelské armádě; to se hnuly dřevěné věže na kolech. Mohly být vysoké dobrých deset sáhů. Kromě přední stěny obité prkny nebyly nijak chráněné. Vypadaly skoro jako typické adalonské obléhací věže, ale co by tak za řekou chtěly obléhat? Tremlin nerozuměl ničemu a dohánělo ho to k šílenství. Jak se dřevěná monstra blížila, tlačená spřežením mohutných volů s hřbety chráněnými lesknoucím se brněním, sílil tlak v královském břiše. *Měl jsem se vysrat, pomyslel si s hořkým pousmáním.* Před bojem to ale nikdy nešlo.

Znovu se zadíval na vozy, které už byly skoro u soutěsky. Ať už v nich bylo cokoli, byl si jistý, že s tím nechce mít co do činění. „Zápalné šípy, hned!“ křikl.

Voják za ním zvedl červenou vlajku. Vzápětí se objevila vlajka i na věži sousedního hradu.

„Zápalné šípy!“ ozývalo se v nejvyšším patře lešení a lučištníci začali zapalovat hroty ovázané koudelí máčenou ve smůle. Brzy nato se ozvalo syčení a na obloze se objevily první šedivé oblouky. Šípy dopadaly na střechy vozů, vzdálených teď nějakých padesát sáhů. Déšť byl ale vydatný, a navíc dřevo chránící vozy zřejmě důkladně namočili. Šípy jeden po druhém uhasínaly, aniž napáchaly nějaké škody.

„Kat aby to spral!“ ucedil Tremlin a zlostně si odplivl. „Musíme pozabíjet ty voły. Střelci, co vidí!“

Žlutá vlajka se zatřepotala ve větru. Z okének vylétly první šípy a zem kolem vozů se naježila. Některé z šípů zasáhly cíle, ale větší na neškodně sklouzla po kovových střeších, které si volí nesli na zádech. Ti zkurvysyni mysleli na všechno. Jen dva tři šípy skončily v hrudích zvířat. Ta zlostně zabučela a trhla sebou, šlapala však dál, jak je ostatní volí táhli dopředu.

Nebe zčernalo dalšími mračny šípů.

Pár vozů uvízlo ve výmolech naplněných vodou, dva byly nakonec zastaveny adalonskými lučištníky, ale většina dorazila k okraji kaňonu.

Další a další šípy se teď zabodávaly do nebohých volů a ti umírali jeden po druhém. Zoufale u toho bučeli a Tremlinovi jich bylo skoro líto. Zvířata ale svůj úkol splnila.

A teď bude co, u všech rohatých? Tremlin shlížel na ty veliké dřevěné bedny na kolech, na jejichž střechy dopadaly stovky dešťových kapek, a nevěděl, co si o nich myslet. Za nimi se pomalu ploužily věže, vysoké a přízračné, nahánějící hrůzu. Vypadaly jako nějaké vychrtlé obři s usekanýma rukama a nohama. Most byl opuštěný, nikoho nezajímal, stál tam rozkročený nad řekou, tichý jako hlína. Toho jediného, co tu bylo k bránění, si nikdo nevšímal. Tremlin chápal, že nepřítel hodlá zaútočit na palisádu, proč by jinak stál naproti ní? Jak to ale chce udělat, si neuměl představit, ani kdyby se na tisíce kusů rozkrájel. Třásl se mu ruce. Sevřel jílec a to trochu pomohlo.

A potom se znovu ozvalo vzdálené pištění rohů. Neslo se přes pláň, proplétalo se mezi provazy deště, dokud nedosáhlo řeky. Přední stěny beden se s prasknutím vyklopily a objevila se ústí černých železných válců. Nejspíš těch, o kterých mluvil posel.

Ale k čemu zatrace...

A teď už šílené hřmění rve Tremlinovi uši a vzduch se chvěje ve vlnách. Palisáda se na mnoha místech rozletěla na třísky a celá konstrukce se otřásla. Kusy rozdrcených kmenů smetly stovky nic netušících lučištníků stojících vzadu. Z ústí válců se vyvalily chvosty dýmu. Tremlinova duše se scvrkla a ochromila ho hrůzostrašná

představa, že na jeho armádu udeřili bohové. Muži na lešení řvali a snažili se sešplhat po žebřících. Stěna z klád se za ohlušujícího praskotu hroutila do podivného churavého tvaru připomínajícího shrbeného starce o holi.

Plocha za palisádou byla pokrytá mrtvými těly, roztrhanými tak, jak to Tremlin ještě nikdy v životě neviděl. Alespoň ne po útoku lidí. Čarodějnice by to snad dokázala, ta tu ale nebyla. Ze všech stran se ozývalo nelidské kvílení raněných plazících se v blátě. Krev se vpíjela do země.

Přeživší střelci zírali na dílo zkázy, někteří padali na kolena a třáslí se.

Tremlin se přinutil odtrhnout pohled od změti dřeva a lidských těl a podíval se za řeku. Strnul. Dřevěné věže dorazily k hraně útesu a teď se pomalu sklápěly nad hlubokou soutěsku jako ruce nějaké obrovské loutky zavěšené na lanech. A tam vzadu?

Čtverce halekajících mužů běží přes pláň. Míří k věžím, teď už vlastně k mostům... Jejich konce měkce dosedly na adalonský břeh a prkenná stěna se stala podlahou. *Náš nejsilnější voják padl*, prolétlo Tremlinovi hlavou. *Bohové, to nemůže být pravda...*

„Střelci, co nevidí,“ téměř zašeptal, ochromený tím, co se dělo. K rozkazu měla jeho slova daleko. *Zatraceně!*

„Střelci, co nevidí!“ zařval nakonec a v roztřesených rukou vojáka se objevila modrá vlajka. „A pěchota! *Hned!*“ Modrou následovala bílá. Mezitím začaly déšť pročesávat šípy, nejprve jaksi neochotně, pak ale síť z nich utkaná houstla, jak se zbylí lučištníci vzpamatovávali. Nepřátelští vojáci se v běhu káceli a padali jeden přes druhého.

Tak! Tak je to správně! Tremlin bral dřevěné schody věže po dvou a během chvíle stanul na mokré hlíně před hradem. Muži z jeho družiny k němu právě dobíhali s tasenými meči. Půda pod botami čvachtala.

„S tímhle jsme nepočítali, chlapi!“ zahřímal Tremlin a cítil, jak se mu agarheny v tvářích rozpletly. „Ale co naděláme. Bušte do nich vši silou, bohové jsou s námi!“

Na víc nebyl čas, protože přes provizorní mosty se s dupotem hrnuli první vojáci.

„Bohové jsou s námi!“ buráceli Adalonsťí a vyrazili.

Kat aby to spral! Byli velicí. Tremlin měl srdce až v krku. *Jsou mnohem vyšší než já, u bohů!* Byli divocí. Tmavá kůže a dlouhé vlasy a vousy, teď zplihlé deštěm. Ze spánků jim trčely kostnaté výrůstky — něco jako růžky — dlouhé nanejvýš dva palce. Měli široká ramena a pracky jako lopaty. V nich svírali dvojsečné sekery s hroty na koncích a zpívali jakýsi děsuplný chorál. Cenili zuby a hnali se na ně, jako kdyby vůbec neznali strach. Proplétali se mezi polámanými kládami. Řvali. Teď se jeden z nich schválně říznul sekerou do tváře a zamával jí nad hlavou. Druhý se říznul do hřbetu ruky. Třetí do předloktí. Co bylo tohle za ďáblý? Ale nebyl čas o tom přemýšlet. Byli tu.

Tremlin viděl, jak se první z jeho mužů vrhl na jednoho z nepřátel. Rozmáchl se vši silou mečem, ale muž jeho úder odrazil toporem sekery jako nic a vrazil mu její hrot do břicha. Kopnutím se zbavil mužova těla, vyrazil hrdelní výkřik a hnál se na dalšího.

Tremlin popošel kupředu. Jeho první protivník se na něj vrhl zdánlivě bezhlavě a máchl vodorovně sekerou v úrovni jeho hlavy. Tremlin se sehnul, ale sekera se okamžitě napřáhla k dalšímu úderu. Ten chlap měl neuvěřitelnou sílu. Ale i Tremlin měl sílu. A ne ledajakou. Byl král, nositel agarhenů. Protivník zaútočil shora na jeho hlavu a Tremlin mu nastavil meč. Ocel zazvonila, jak se zbraně zaklesly, a adalonský král se pod tím úderem celý otřásl; přenesl se mu z rukou až do pat. Uvolnil čepel a rychlým seknutím otevřel muži před sebou podbříšek těsně pod okrajem hrudního plátu. Muž zaúpěl, upustil sekeru a chytil se za břicho. Tremlin se s ním dál neobtěžoval. Otočil se a sotva stihl uhnout před letícím oštěpem. Zbraň prosvištěla těsně kolem něj a srazila Adaloňana za ním. Útočník nelenil a s klením znovu bleskurychle udeřil.

Pohybovali se neuvěřitelně rychle a sekeru používali nejen k sekání, ale i k bodání. Měla topor delší než Tremlinův meč, a tak byl ten vyjebanec nepříjemně daleko. Tremlin taktak uhnul před

lesknoucím se hrotem. Ťal po rukou, které sekeru svíraly. Muž zařval a rozevřel prsty. Vzápětí mu Tremlinova čepel proklála hrdlo. Zabublalo to, vytryskla krev a muž padl do bláta. A hned tu byl další. Tremlin sotva vnímal bojovou vřavu, která zuřila kolem něj. Všude řinčela ocel, muži řvali, vyli, kvičeli jako prasata. Pod nohama se mu pletly kusy dřeva a zem byla kluzká deštěm a krví. Nebyl čas ani se rozhlédnout. Nevěděl, kdo vítězí, ačkoli si to dokázal domyslet. *On* byl schopen s nimi bojovat, ale ostatní? Obyčejní vojáci? Těžko. Byl udýchaný a všechno ho začínalo bolet.

Nastavil meč dalšímu úderu. Obzvlášť tvrdému. Meč mu vylétl z ruky a zabodl se o kus dál do hlíny. Muž před ním zařval a napřáhl se. Tremlin uhnul před jeho výpadem, pak před druhým. Potom mu kolem hlavy zasvištěl šíp a zabodl se muži do oka. Nepřátelský válečník se s chroptěním skácel. Tremlin vyrazil ke svému meči, ale cestu mu zastoupil další z nich.

„Kurva!“ ucedil král.

Sehnul se a vytrhl mrtvému sekeru z rukou. Byla dobře vyvážená, ani těžká, ani lehká. Muž před ním byl o chlup menší než ostatní. Tremlin se rozmáchl sekerou a srazil ho k zemi. Jeho protivník byl mladý. A slabý. Druhou ranou král přepůlil topůrko, které mu mladík nastavil, a zasekl mu čepel do lebky. Vytrhl ji a rychle se rozhlédl. Měl jen chvíli.

Přes mosty se sem hrnuli další nepřátelé, ale potrvá ještě pár okamžiků, než přelezou trosky palisády. Tremlinovi ztěžkla sekera v rukou. Z oblohy padaly kapky jako hrachy a vítr se do něj opíral. Hruď se mu dmula námahou, svaly ho pálily a z pachu krve a moči se mu zvedal žaludek. Kolem něj bojovali poslední z jeho mužů. Bylo vidět, že přes kamenný most — přes to jediné, co měli dnes ubránit — se sem valí nepřátelé na mohutných, silných koních. V rukou měli oštěpy, které metali po jeho zbylých mužích. Jejich rány byly přesné a prudké. Adalonská armáda se hroutila.

Jak jen jsi na tom, Falide? vzpomněl si Tremlin konečně na syna. *Tady to stojí za Krenovo hovno...* Šla mu hlava kolem. Celá jeho taktika se zhroutila. Bitva zuřila půl hodiny a jemu zbývala sotva třetina

mužů. *Ach, bohové...* Náhle se mu zdálo, že slyší dunění kopyt. Zem se chvěla pod nohama. Opatrně se ohlédl a srdce mu poskočilo. To je přece Otras z Urvalu! A Inril z Kamenova! Jasně poznával barvy na jejich praporecích. Hnali se k mostu v čele několika stovek rytířů na koních. Tremlin se zasmál, zuby zazářily v obličejí pokrytém krví a blátem.

„Tak jste to přece stihli, holomci! Sláva vám!“ zařval a vytrhl meč ze země. Nová síla se mu vlila do žil. Sledem rychlých úderů zabil tři rohaté, kteří se k němu mezitím přihnali — jednomu stál hlavu, až krev vysoko vytryskla, druhému rozpáral břicho a třetímu probodl hrudník. Ohlédl se, aby zjistil, jak daleko jsou posily. A uviděl, jak se rytíři na koních zničehonic stáčí do strany. *Co to ksakru...* O co jim jde, pochopil vzápětí, když se adalonští rytíři za hlasitého třesku srazili s početnou skupinou nepřátel, která se sem hrnula od severu. Muž v jejím čele vypadal jako jeden z nepřátel, ale zároveň měl Tremlin pocit, že ho už někde viděl. *Ale kde se tady vzali? Kde se tady kurva vzali? Kde se vzaly stovky bojovníků na naší straně hranice?* Tremlinovi docházely síly. Když se v jednu chvíli na vteřinu rozhlédl, zjistil, že je sám. Úplně sám. Všude kolem se válely mrtvoly jeho mužů. *Kat aby to...* Když mu sekera rozťala koleno, zařval jako zvíře. Vzápětí se mu ostří zabořilo do břicha. Měl sice kroužkovou košili, ale rána ho srazila na záda, zlomila mu několik žeber a vyrazila mu dech. Helmice mu sklouzla z hlavy. Tremlin se válel v bahně, slintal, vydával podivný, směšný zvuk a hlava se mu točila. Pak ho někdo tvrdě nakopl do spánku a on ztratil vědomí.

Falid Terocén počítal s tím, že bude čekat přinejmenším několik hodin. Hodlal vyrazit, teprve až se vrátí posel se zprávou, že většinu nepřátelské armády pobili otcovi lučištníci. To se mohlo, ale také nemuselo stát. Čert věděl, kolik mužů poženou na smrt k mostu, než se stáhnou a pokusí se vymyslet jiný plán. Těžko se

v těch barbarech vyznat. Přeživší Bórzagánci tvrdili, že nemají žádný strach ze smrti.

Právě utahoval svému koni sedlo, když uslyšel podivné vzdálené hřmění. Znejistěl. *Že by bouřka?* Tohle ale nebyl jeden jediný hrom, tohle byla série burácivých zvuků. Nic podobného ještě nikdy neslyšel.

„Borte,“ křikl na jednoho z mužů, „jed’ se podívat, co se tam ksakru děje! Co nejrychleji!“

„Pane!“ Bort nakopl koně a zmizel v dešti.

Falid byl nezvykle nervózní, nevěděl ale proč. *Plán je jednoduchý, uklidňoval se. Desítky tisíc šípů pobijí všechno, co se jen přiblíží k mostu. Pokud se nepřítel stáhne, vrátíme se do tábora. Pokud bude tak hloupý, že se nechá příliš oslabit, přijde naše chvíle. Smeteme je do Hraniční.*

Falid měl k dispozici osm tisíc mužů na koních. Všechny jezdce poslal otec sem. Lesem severně od bitevní pláně vedla úzká pěšina. Končila v soutěsce Hraniční u starého dřevěného mostu, který by se ovšem pod tolika jezdci nakonec zřítíl. Radši ho strhli rovnou a postavili nový. Pevnější a širší. Pěšina pokračovala i na bórzagánské straně a ústila na opačném konci lesa, u něhož se měla odehrát bitva. Muži se hustým lesem prodírali k tábořišti tři dny. Byli zde už týden. Bez ohně, bez střechy nad hlavou, jen o vodě, pivu a navlhklých plackách. Měli toho právě tak akorát. Bylo by samozřejmě mnohem snazší objet les z východu — stejnou cestou, kterou se poženou do útoku —, ale vydupaného pruhu trávy vedoucího kam si za les by si nepřítel musel všimnout.

Asi po čtvrt hodině se ozval dusot kopyt a zpoza stromů vyjeli Bort a s ním i posel. Oba měli popelavé tváře zkřivené do bolestivých šklebů.

„Pane!“ řval Bort. „Palisáda je pobořená! Položili přes soutěsku mosty... lučištníci jsou mrtví.“

Ozvaly se výkřiky.

Falid zbledl. „Co to říkáš? Jak by mohli zbořit palisádu? Mají katapulty?“

„Ne, to ne. Neviděl jsem, jak se to stalo, dorazil jsem, když už bylo po všem...“ Bort tázavě pohlédl na posla.

„Bylo to jako bouře, můj pane! Mají nějaké zpropadené ďábelské stroje. Hřmělo, všude byl kouř a palisáda se rozletěla na kusy! Museli jsme něčím rozhněvat bohy, jinak by...“

„Na koně!“ štěkl Falid. Jestli se nepřítel dostal za řeku, čekali tam na něj jen obyčejní pěšáci. *A otec.*

Strhla se vřava. Velitelé šikovali své družiny, koně ržáli a dupali, bojovníci se hlasitě modlili a chřestili zbraněmi.

Falid pevně sevřel ratiště kopí a zkontroloval svůj meč. „Bohové jsou s námi!“ zavřískl. A přinutil koně do trysku.

Družina za družinou vyrážela do boje. Muži hnali koně jako šílení. Objížděli les velikým obloukem, směřovali nepřátelské armádě do zad. *Budou mít svinskou přesilu*, běželo Falidovi hlavou. *Máme ale výhodu rychlosti. Máme výhodu rychlosti a železné zbroje!*

Po zádech mu stékaly pramínky potu, ačkoli přšelo a bylo chladno. Konečně objeli východní výběžek lesa a začali se stáčet směrem k řece. *Hlavně s rozvahou!* napomínal se Falid a křikem rovnal vojsko do útočné formace. Hleděl dopředu k oběma hradům, jejichž siluety se rýsovaly v dálce. Přes řeku byly opravdu položené podivné dřevěné mosty a palisáda za nimi byla polámaná. Z druhého břehu se ozývalo řinčení zbraní a křik mužů. Nepřátelé se jako mravenci hrnuli přes soutěsku a nic nedbali šípů, které se na ně snášely z obou hradů a také z druhého břehu. Zdálo se, že lučištníci nepadli všichni. Falid pocítil záchvěv naděje, který ale zmizel, když spatřil obrovskou armádu před sebou. Nikdy neviděl bojovat tolik mužů...

Rozhlédl se kolem sebe. První řada družin byla na místě a připravená. *Bude lepší vyrazit hned. Druhá řada vyrazí za námi. Alespoň si nebudeme překážet.*

„Za Adalon!“ vykřikl, pozvedl pěst v železné rukavici a pobídl koně.

„Za Adalóón!“ řvali jeho muži jeden přes druhého.

Družiny vyrazily do útoku. Falid bezohledně hnal svého hřebce. Země kolem něj duněla tisíci kopyt. Mrkáním se snažil vyhnat dešťovou vodu z očí. V dálce viděl koberec tmavých postav, z něhož na několika místech vyčnívaly řídicí věže. Na těch se teď objevily vlajky. Snad červené, to na tu vzdálenost nedokázal poznat. Zároveň se vztyčením vlajek zaznělo táhlé pištění rohů.

Viděli nás! Musel jejich systém obdivovat. Nepřítel se začínal přeskupovat. *Zatracená práce!* Moment překvapení se mu drolil pod rukama jako suchá hlína. Pořád ještě ale zbývaly rychlost a železo.

Nepřátelská linie se blížila.

Falid viděl, jak tvoří hradbu z velkých štítů. Zdála se neproniknutelná. Falid polkl. *Projedeme!* Sklonil kopí a připravil se na náraz. Ještě třicet sáhů, dvacet, deset... Mezi štíty vyjely železné hroty nepřátelských kopí.

Bohové...

Adalonští vletli s šíleným lomozem do štítové stěny. Praskalo dřevo, řinčelo železo, muži křičeli a koně ržáli. Mnoho zvířat se nabodlo na kopí a zhroutilo se do trávy. Někteří jezdci jim přelétli přes hlavy, jiní skončili mrtví pod jejich těly. I Falid o svého koně přišel. Dopadl přímo na hlavy nepřátel. Vztyčil se a tasil meč. *Tak přece jen nějaké překvapení*, pomyslel si, když sekl do krku prvního protivníka. Proťal mu krkavici a krev vysoko vystříkla. Muž se zhroutil, ale na jeho místo okamžitě nastoupil další a Falidovi přeběhl mráz po zádech. Jestli ho nešálil zrak, ten barbar měl oči žluté jako nemocný a na hlavě krátké rohy... Falid cítil, jak mu jícnem stoupá žluč, ale to už se muž rozmáchl sekerou. Falid nastavil meč, ale jako by měl v ruce kus obyčejného klacku. Rána ho srazila na mokrou zem. Muž se nad ním široce rozkročil a Falid toho využil. Kopnutím mu podrazil levou nohu, a jak muž padal, nastavil mu hrot meče. Ten mu zajel hluboko do podpaží a Falida oslepila krev z rány. Měl jí plná ústa, zvedal se mu žaludek a snažil se co nejrychleji si vytřít oči. Podařilo se mu to právě včas, aby stihl odrazit další úder sekerou. Muž s jizvou přes

celý obličej jen zabručel a znovu se na něj vrhl. Falid se bránil ze všech sil. Ruce ho brněly od těch pár úderů a při každém dalším měl pocit, že mu meč vypadne z ruky. Ochromoval ho strach. *Ty jejich oči a podělané rohy!* Třeštili je jako šílenci a řvali jako zvířata. Z tváří některých crčela krev. Všude byl hrozný hluk a Falidovi muži padali jeden po druhém. Přestávalo se mu dostávat vzduchu. Dýchal mělce a to rozhodně nestačilo. Vyhnul se hrotu sekery, ale čepel ho škrábala do stehna. Pálilo to. Přinutil se provést rychlý výpad, ale zjizvený chlap před ním ho bez větších potíží odrazil. Pak se znovu rozpráhl. Falid pozvedl čepel... a ta pod úderem praskla. V ruce mu zůstal směšný šedivý pahýl, kterým by si mohl nanejvýš oholit bradu. *U bohů!* Chlap před ním se dunivě zasmál a napráhl se. Falid vši silou mrskl zbytkem meče a trefil muže do tváře. Ten zařval, upustil sekeru a chytil se za obličej. Falid vytáhl dýku a vrazil mu ji do krku. „Tumáš, ty svině!“ zařval a skropil mužův obličej sprškou slin. Rychle se rozhlédl kolem sebe. Většina jeho mužů byla po smrti. Za ním duněla kopyta koní dalších družin, ale Falid věděl, že celý tenhle útok je k ničemu. Vždyť co byly drobné ztráty nepřítele proti tisícům mužů, o které přišel on? *Tohle je konec...* Obstoupili ho tři vousatí divoši a poulili na něj žluté oči. Falid odhodil dýku a zvedl ruce nad hlavu. Napadlo ho, zda ti vyjebanci vůbec vědí, co tohle gesto znamená. Nevěděli. Anebo jim to bylo jedno. Jeden z mužů se zasmál a udeřil Falida pěstí do hlavy. Princ se skácel a zůstal ležet mezi mrtvými muži.

Tremlin sebou trhl, v hrudi a koleni se mu rozhořela úděsná bolest. Cítil se slabý a prochladlý. Musel ztratit spoustu krve. Slyšel dusot koní, cinkání postrojů, úpění umírajících a občasnou ránu sekerou, po které některý z hlasů odumřel.

„No tak, vstávej!“

Někdo ho neurvale plácal po tvářích. Ten hlas přece zná! Nemohl ho zařadit. Jediné, co věděl, bylo, že už ho neslyšel velmi

dlouho. Otevřel oči a zamžoural na vousatou tvář nad sebou. Pak se mu oči rozšířily. „Ne! To není možné!“ zašeptal. Chtěl muže před sebou zabít. Chtěl ho vyvrhnout jako čuně, podříznout mu krk. Starý vztek byl zpět, silnější než kdy dřív. K němu se ještě přidal mrazivý děs, poněvadž král nebyl schopen pochopit, jak může vidět to, co vidí.

„Cha! Ale je to možné, otče.“

„Ty jsi přece... *mrtvý*. Zabil jsem tě, ty vrahu!“ Přes všechnu bolest se Tremlin dokázal posadit. Opřel se zády o hromadu těl. Ten drobný pohyb ho vyčerpával k smrti.

„Ano? Připadám ti tak? Mohl by ti *mrtvý* jednu vrazit? Takhle? A takhle?“

Tremlinova hlava se otočila tam a zpátky. Král posbíral špinavé sliny a plivl synovi do tváře. Za to si vysloužil tvrdý úder pěstí. Hlava se mu zvrátila, nos praskl a v ústech ucítil krev. Opovržlivě hleděl na synův vous spletený do copánků po vzoru nepřítele, prohlížel si jeho koženou výstroj, pitomou přilbu a sekeru s hrotem. Najednou mu bylo všechno jasné. „To tys je přivedl? Přivedl jsi je do své země, Ardev? Do *Adalonu*? To ty máš na svědomí všechny ty...“

„Jistě že přivedl. Nedal jsi hlídat Orlinský průsmyk, bylo to jednoduché,“ ušklíbl se Ardev.

Orlinský průsmyk... Koho by to napadlo? Sami by ho nikdy nenašli... A navíc je úzký, nevhodný pro tolik koní...

„A není to moje země, zapomněls? Tys mě z ní vykázal! Nechals mě odvést do pouště, abych tam chcípnul jako pes, vzpomínáš, otče?“

„Nic jiného sis nezasloužil...“

„Ale no tak! Svatý Hariéne, tak ti umřela jedna dcera, a co na tom?“

„Zabil jsi svou sestru!“ zahřměl Tremlin a pokusil se syna udeřit. Z bolesti málem omdlel.

„Měla hloupé řeči...“

„Mlč! Dost o ní! Roky jsem se tu vzpomínku snažil vymazat z paměti, slyšíš?“

Ardev chtěl něco odpovědět, ale v tu chvíli k němu přistoupil jeden z nepřátel. Tremlin vytřeštil oči a žaludek se mu zahoupal. Byl ohromný, to ano. Měl vous a vlasy spleené zaschlou krví. Z hlavy mu jako dvě bílé tlusté větve trčely ty nepatřičné, krátké rohy, obtočené zlatým drátem. Oči mu žlutě svítily. Mnohem děsivější na něm ale bylo něco jiného. Agarheny... Agarheny vlnící se mu v tmavých tvářích. *Takže existují další? Na světě je pátý král? A je to tenhle špinavý divoch?* Pak si uvědomil, že on sám v tu chvíli musí vypadat mnohem hůř.

Obr si Tremlina přeměřil vzteklým pohledem. Adalonský král pocítil závan hrůzy. Kdyby chtěl, rozmáčkne mu ten divoch hlavu holýma rukama.

„*Dúgvá grodol don nu-vinoervíl a ga,*“ pronesl temně muž a ukázal prstem na Tremlinovu tvář.

„Můžeš si mlít, co se ti zlíbí, ty vyjebanče,“ zabručel vztekle Tremlin. „Rozumím ti stejně jako svině včelám.“

Ardev se zašklebil. „Říká, že máš na tváři znaky, co ti nepatří.“

„Ták? A komu by asi tak patřily?“

„Mně samozřejmě. Jednomu z rady devíti.“

„Nerozumím těm tvým sračkám ani za mák,“ utrl se na něj Tremlin a odplivl krvavou slinu.

„To po tobě taky nikdo nechce.“ Ardev se postavil a pevně uchoopil sekeru. „Buď s bohy, otče.“

Táhni ke všem čertům, synu.

Dolt Terocén plakal. A nebyl sám. Na obou hradech vládla pohřební nálada. Dolt shlížel na bitevní plán posetou dřevem rozbité palisády, mrtvými muži a koňmi. Celé to připomínalo obří hrací desku, na které někdo ze vzteku porazil všechny figurky. Boj už dávno dohořel. Trval nanejvýš hodinu. Hodina času a tisíce vědomí jsou na cestě na druhou stranu. Dole se procházeli ti obrovští zarostlí divoši a sekerami dobýjeli raněné. *Naše i jejich...* Bez jakýchkoli

emocí. *Bohové, buďte dobří*, běželo Doltovi hlavou. *Jsme jediní, kdo přežili. Ale na jak dlouho?* Před chvílí s hrůzou sledoval, jak se Falid pokusil překvapit tyl jejich armády. Byl to směšný pokus. Jako kdyby dítě vztahovalo ručičky ve snaze srazit z koně rytíře. Nepřítel Falidovy muže pohltit a sežral zaživa, jen vyplivnout kůstky. Mnoho adalonských oddílů se obrátilo na útěk, ale nepřítel reagoval rychle. Řídící věže přikázaly a za prchajícími vyrazily stovky jezdců na rychlých koních. Všichni zmizeli za ohybem lesa. *Snad si naši myslí, že se dostanou po pěšině zpátky do Adalonu*. Doltovi ale bylo jasné, jak to dopadne. Povraždí je jako prašivé psy.

Roztržitě si prohlížel rozrůstající se chumel nepřátel obklopujících oba hrady. Cožpak se nebojí, že je jeho lučištníci postřílejí? Cožpak zešileli? Pohlédl na své muže, kteří lemovali cimbuří. Vždyť oni nestřílejí. Mají v rukou luky a nestřílejí. Mnohým už došly šípy a ti, kterým ještě nějaké zbyly, nevypadali, že by je hodlali použít. Paže jim visely podél těl a v očích měli cosi jako šílenství. A Dolt se nedivil. Sám byl rád, že ještě stojí na nohou; měl pocit, jako by se mu kosti proměnily ve vodu. Nemohl se vzpamatovat z toho, čeho byl svědkem. Nejprve ty jejich děsivé hřmící stroje, které vzduch naplnily neznámým pachem stokrát ostřejším než pepř. A potom to jejich běsnění. Jejich řev. Jejich práce se sekerami, které kosily adalonské bojovníky jako srpy obilí.

Chvilí měl pocit, že by se mohli zachránit — to když spatřil družiny pánů Otrase a Inrila. Zajásal, že šlechtici vyslyšeli výzvu jeho otce.

Pak se ale ze severu přihnál veliký nepřátelský oddíl — *kde se tu u bohů vzal?* —, který všechny naděje pohřbil. Rozprášil adalonské jezdce na malé skupinky a ty pak během několika minut pobil. Dolt nikdy nic podobného neviděl.

Teď byla bitevní pláň tichá.

Dolt těkal pohledem sem tam. Věděl, že by měl něco udělat. Rozkázat ke střelbě, vyburcovat vojáky na hradbách. Ale k ničemu z toho neměl sílu. K čemu by to bylo? Dolt Terocén plakal. Slzy se na jeho lících mísily s deštěm. *Já přece nejsem zbabělec! Nejsem!*

Vybojoval už tolik šarvátek a turnajů. Ale ve velké bitvě byl poprvé. A nikdy neslyšel o žádné, která by skončila takovým masakrem.

„Pane,“ ozvalo se za ním skoro šeptem.

Otočil se.

„Podívej se na most.“

Vyklonil se a spatřil něco, čemu vůbec nerozuměl. Přes most kráčela rudovlasá žena. Proplétala se mezi mrtvolami, šlapala po nich, překračovala je a přitom si přidržovala černé šaty, aby si je neušpinila od krve. Šla úplně sama. Dolt měl pocit, že se mu to zdá, tak nepatřičně to celé působilo. *Ona se usmívá?* Usmívala se. *To se nebojí, že ji zabijeme?* Nebála se. Proplula pod můstkem spojujícím Štít a Kopí a zastavila se u chumlu cizích vojáků na pláni před bránou.

Opsala rukou kruh a něco mužům řekla. Ti se zamračili, ale vyrazili splnit příkaz. Začali jí k nohám snášet nehybná těla. Desítky těl. Skládali je na hromadu jako pytle s moukou. Dolt si nejprve myslel, že jsou ti muži mrtví, ale potom spatřil nepatrný pohyb údů.

Zíral na to s otevřenými ústy, dokud jeho pozornost neupoutal výkřik.

„Zabil jsi svou sestru!“

Rozhlédl se a tam dole... to je přece otec! Pevně se chytil za cimbuří, až mu klouby zbělely. Tremlin Terocén byl jen jednou z mnoha tmavých skvrn, které zdobily smutnou pláň před hrady. Na rozdíl od ostatních byl ale naživu. Obličej měl celý umazaný a byl těžce zraněný; nemohl vstát, a tak jen seděl, opřený o kupu mrtvol. Před ním dřepěl na patách jeden z nepřátel — to je přece ten, který jel v čele jejich jízdy! On jediný měl světlejší vlasy. Teď uhnul, jak se ho otec pokusil udeřit. *Jak s ním může hovořit?* napadlo Dolta. *Copak umí adalonsky?* Musel umět... *Kdo to ale je?*

Teď k němu přistupuje jeden z nepřátel, skutečně obrovský chlap. A ač je špinavý jako poslední žebrák a oděv má zacákaný krví, je na něm vidět, že má mezi ostatními významné postavení.

Zlaté kroužky na pažích, zlatě se lesknoucí rohy a nádherná sekera hovoří jasně — šlechtic, možná dokonce panovník. Říká něco otci, ale ten mu samozřejmě nerozumí. Druhý muž překládá... *Otec na něj plivl! Tos neměl, otče, bohové vědí, co by ti mohli... To ne!*

„Nee!“ zaječel Dolt, když se muž vztyčil a jediným rázným úderem sekery stál otci hlavu. Ta se odkutálela stranou, zatímco tělo i nadále sedělo opřené o kupu mrtvol a zalévalo se krví.

„To ne... přece... otče... já...“ Dolt se opřel o kolena a z pusy mu vyrazil proud zvratků. Kyselé šťávy mu naplnily ústa i nos. Dával se a plakal.

Zespoda se ozval příšerný řev. Muž, který otce stál, se válel po zemi, zmítal sebou, držel se za hlavu a neartikulovaně řval. Chvilími ryl rukama v hlíně, pak se zase objímal, stočený do klubíčka. Trvalo to celou věčnost. Dolt na to omámeně zíral a spolu s ním i všichni jeho vojáci. Pak to ustalo. Chlap zůstal ležet obličejem v blátě a chvíli to vypadalo, že je mrtvý. Dolt už skoro cítil zadostiučinění, když se ležící pohnul. Nejprve si klekl a teprve po hodně chvíli dokázal vstát. Obr ho musel podepřít, aby znovu neupadl. Pak si natočil jeho tvář k sobě, otřel mu dlaní špínu z lící a spokojeně se zasmál. Objali se.

Dolt ničemu nerozuměl, dokud se oba nezačali chumlem bojovníků prodírat k rudovlasé ženě.

To jsou... Vytřel si z očí slzy a podíval se ještě jednou. Muž, který se prve zhroutil, měl ve tvářích agarheny. A ten druhý také. Králové? Není možná! Jsou to přece jen smradlaví divoši z pouště! Znaky ale hovořily jasně.

Došli k rudovlásce, která se stále tak podivně usmívala. Všichni se dívali na cimbuří a Doltovi bylo z jejich pohledů špatně. Proti takové přesile a jejich ďábelským strojům nemůžou hrady nikdy ubránit. Došlo mu, že zemře. Stejně jako otec a stejně jako bratr. I když... Cítil, jak mu padá kámen ze srdce. Falid přece musí být naživu — jinak by se tu on sám svíjel bolestí. Plácal by se na zemi a hlavu by mu plnily děsivé výjevy zkoušející jeho duševní sílu...

A pokud by přežil, objevily by se v jeho tváři agarheny... Náhle se ve své úvaze zarazil a znovu se mu zvedl žaludek. Ten muž, co popravil otce. Má jiný tvar očí, stejný jako Dolt... Náhlý záblesk v mysli a Doltovi poklesla čelist. *Bratře? Ardeve?* To ale přece není možné! Ardev zabil Roneu, shodil ji při hře z lešení, a otec ho nechal odvést do pouště. Doltovi tenkrát bylo devět, ale bratrovu tvář si pamatoval dobře.

Hluboko v jeho nitru se začal sbírat vztek. Docela zapomněl, že tu před chvílí stál změkklý jako hromádka ptačího trusu. Dech se mu zrychlil. *Ty parchante... Ty zbabělý pse. Nejdřív Ronea a teď otec. Zbabělče...*

„Ty proklatý zbabělče!“ zaburácel a vyplašil několik krkavců, kteří už začali hodovat na mrtvých. V jeho hlase nebylo ani památky po strachu či nejistotě. Nezbylo pro ně místo.

„Taky tě rád vidím, bratře! Vyrostl jsi, co jsme se neviděli. Dva-náct let, a co to s člověkem udělá, což?“

„Ty ses nezměnil ani za mák! Jsi pořád stejně odporný jako tenkrát!“ *Zabiju tě! Hned teď tě zabiju! K čertu se zbytečnými řeči.* Prudce se otočil a vyrval muži za sebou luk. Založil šíp, napnul tětivu a zamířil na bratra...

Rudovlasá žena rozpřáhla ruce a oči jí zčernaly.

„Bohové! Je to čarodějnice!“ vykřikl někdo.

Těla zraněných mužů vyschla a zkroutila se. Zůstaly z nich jen prázdné schránky bez života.

Prázdné schránky bez *mízy*. Dolt vypustil šíp, ale ten se v letu rozpadl na třísky. *Čarodějka...* Chvilé statečnosti zmizela stejně rychle, jako se objevila. Dolt ucítil pach moči, ale nějak nebyl s to říct, jestli pochází od něj, nebo od některého z mužů na věži.

Rudovláska se celá roztrásla, svaly napjaté, jak se snažila udržet na uzdě život vysátý z lidských těl. Pak se zhluboka nadechla, narovнала se a s bolestivým výkřikem se celá zamkla do oblouku s vyklenutými zády.

Dolt polkl. Jako by měl v krku rez a špínu, slina tamtudy stěží prošla.

Ozval se hluboký zvuk, uhnětený snad ze samé hlíny a pope-la. Z ženina břicha vytryskla vlna chvějícího se vzduchu a pod-
tala hrad těsně nad zemí, jako když pila podřízne strom. Kameny
se za ohlušujícího rachotu rozlétly, vznesl se neprostupný oblak
prachu a hrad Kopí, strážce hranice po celá staletí, se zhroutil
do sebe.

Jedenadvacet krajín

Dvacet mužů tvořících dohromady kruh sedělo bez pohnutí na hřbetech koní. Občas se ozvalo škrábnutí kopyta o dláždění nebo tiché zafrkání, které narušilo monotónní, sotva slyšitelné vzdálené hučení. Pod každým zvířetem zářil skvostně vyvedený erb z čarokamenů vytěžených ve všech koutech Erenézského království. Jeden erb za každou z jedenadvaceti krajín.

Nastal letní slunovrat a rytíře čekalo každoroční zasedání vyslanců krajín. Většina z nich urazila dlouhou cestu. Přijeli před několika dny a ubytovali se v místních zájezdních hostincích tak, jak bývalo zvykem. Dnešního dne se konalo zasedání v podobě, jaká se po staletí nezměnila:

*Vyslanci na koních tváří v tvář králi,
pod nimi znaky krajín, z kterých přicválali.*

Pohledy všech směřovaly do středu kruhu, kde stál osamocený muž. Jeho chodidla spočívala na železné mříži zakrývající kruhovou ka-

mennou šachtu. Do čtyř světových stran se od ní rozbíhala zvlněná, zužující se ramena zářivě modrého kříže, jenž byl téměř celý obklopen žlutou mozaikou kruhového tvaru. Jen špičky ramen z kruhu vyčnívaly. To byl poslední a největší erb. Erb Erenézské koruny.

Trat'Hys měřil dobrých sedm stop a působil jako někdo, kdo by vás přetrhl vejpůl, kdyby na to přišlo. Přesto na něm tím nejnapadnějším byla tvář, nebo spíš to, co v ní *žilo*. Pod kůží na lících kostech se mu líně vlnili podivní černí tvorové připomínající tenké hádky. Táhl se v rovnoběžných liniích od kořene nosu až k mohutné čelisti. To byly agarheny, znaky zdobící po tisíciletí tváře právoplatných králů.

Trat'Hys konečně promluvil: „Vidím vás, vyslanci krajin.“

Muži tasili meče a pozvedli je na pozdrav: „Vidíme tě, Trat'Hysi, synu Aron'Hyse, králi Erenézie a krajeprávce první krajiny!“

„Vítejte v Měsíčním hradě. Máme rok 9547 a já tímto zahajuji osmisté třetí zasedání vyslanců. Nyní sesedněte a dnešní den věnujte odpočinku a osvěžení. Zítřka vás budu očekávat na Kruhové terase už při východu slunce.“

Muži schovali meče a sesedli z koní. Jeden po druhém přistupovali ke králi a tiskli mu předloktí. Když opustili nádvoří v doprovodu služebných, pohlédl Trat'Hys k otevřené bráně, kde čekalo několik desítek mužů na koních a pět vozů.

Mí nejmilejší zrádci se dostavili, pomyslel si znechuceně a odplivl si na dlažbu. Pokynul rukou a hradní stráž uvolnila průjezd. Záhy nato se nádvoří rozeznělo klapotem kopyt a vrzáním vozů a muži se srovnali do pěti družin, v jejichž čelech stanuli na první pohled urození páni. Někteří z nich shlíželi na Trata ze sedel s pokorou, jiní se špatně skrývaným pohrdáním, jakmile jim ale král pohlédl zpřímá do očí, sklopili zrak všichni. Po pravici každého z nich a o pár kroků zpět seděl v sedle chlapec či muž a v ruce svíral barevnou zástavu krajiny. Dále za nimi byli seřazeni rytíři a každou družinu uzavíral naložený vůz tažený párem volů.

„Pohled na vás mi není ani trochu po chuti,“ promluvil k nim král, když hluk na nádvoří konečně ustal. „Dobře víte, proč jste

tady. Teď vezměte za vděk občerstvením a odpočinkem. Truhlice si od vás převezme královský komoří, aby mohl ověřit, zda jste se nepokusili krást. Pozítří dopoledne vás očekávám v Duhovém sále.“

Stoupal po točitém schodišti Vysoké věže. Byl podmračený; nejradši by těm pěti stál hlavy přímo tam na nádvoří. Protože se ale zavázal ctít zákony, byť občas nepsané, nemohl a ani nechtěl tak učinit. Prudce se udeřil pěstí do dlaně. *Místo toho jim nechám jejich funkce*, ušklíbl se v duchu. S každým dalším schodem z něj ale rozhořčení pomalu vyprchávalo. Bílé kamenné stěny ochlazovaly sluncem rozpálenou kůži a hlava se uklidnila. „Budou jen loutky,“ zamumlal si spokojeně. Jak městské rady, tak velitele posádek nechal okamžitě po bitvě vyměnit za ty, kterým mohl důvěřovat. Další působení krajeprávců bude pouhou formalitou. Bolestnou formalitou. Jejich setrvání ve funkcích všem na očích, a přesto bez špetky moci bude mnohem větším trestem než obyčejná a rychlá poprava.

Když vstoupil na malý balkon Vysoké věže, naplnilo mu uši řinčení mečů a svistot šípů. Spokojeně vydechl a cítil, jak z něj napětí padá. Tohle byla hudba pro jeho uši. Opřel se o kamennou předprseň a shlédl dolů na slámou vystlané prostranství, kde proti sobě stály dvojice mladíků v lehkých kožených brněních a s dřevěnými meči. Jiní byli svlečení do půli těla a holýma rukama se pokoušeli dostat své soupeře na lopatky. Ruce se po zpocených tělech jen smýkaly. Třetí skupina o kus dál střílela do slaměných panáků umístěných ve vzdálenosti padesáti kroků. Mezi mládenci se procházelo několik zkušených rytířů.

Hluk boje se mísil s výkřiky a nikdo si Trat'Hyse nevšímal. Ten se jen usmíval nad řevem válečníků a s láskou vzpomínal na svůj vlastní výcvik. Zdálo se to být tak dávno.

Pak vysoký muž s dlouhým šedivým vousem pohlédl vzhůru a zakřičel: „Král!“

Jako na povel veškerý hluk utichl, mládenci se obrátili k věži a poklekli se skloněnými hlavami.

Trat'Hys se pousmál. „Narzo, kolikrát ti mám říkat, abys kvůli mně nepřerušoval výcvik!“

„Kolikrát chceš. Tahle voňavá poupátka se musí naučit vzdávat úctu svému králi.“ Potom se obrátil k chlapcům. „Tak co je? Krále jste pozdravili, ne? Tak zpátky do práce, ksakru!“

Trat'Hys se bavil. Brouzдал očima mezi množstvím postav, až našel, koho hledal. Asi dvanáctiletý černovlasý chlapec stál s otupeným mečem proti soupeři o dobré tři roky staršímu. Výškou si byli rovni, starší byl ale rozložitější v ramenou a na první pohled silnější. Kroužili kolem sebe jako jeleni, zatímco na ně dohlížel tlustý muž s ryšavým vousem.

Starší záutočil mohutným obouručním švihem na chlapcův krk. Ten, místo aby nastavil zbraň, se bleskurychle sehnul a čepel mu prolétla nad hlavou. Následovalo několik dalších prudkých výpadů, kterým se mladší hoch povětšinou vyhnul. Trat'Hys spokojeně pokývl hlavou. *On ho vyčerpá.* Útočník prudce oddechoval a tvář měl lesklou potem, zatímco jeho protivník stál klidně a vyčkával. Ramenatý vztekle vykřikl a znovu se rozpráhl. Jeho soupeř místo toho, aby ustoupil, prudce vyrazil proti němu a vrazil mu ramenem do podpaží. Mladík vykřikl znovu, tentokrát bolestí, meč mu vyklouzl z rukou a tvrdě padl na koleno. Černovlasý chlapec se nad ním rozkročil a tupou špičku meče mu přiložil na hrdlo.

„Výborně, Dare!“ rozesmál se ryšavec, zatímco vítěz pomáhal klečícímu na nohy. „Ani nepotřebuješ meč, abys mladého pána Cirlona dostal na kolena.“

Trat'Hys spokojeně hleděl na syna, který nejenže dokázal zdánlivě bez námahy porazit mnohem silnějšího soupeře, ale ještě mu podal pomocnou ruku. Rostl z něj dobrý rytíř. *Také je v těch nejlepších rukou.*

V duchu se musel obdivovat životní energii těch starých medvědů. Dávno už jim nebylo dvacet, ale z těch mláďenců dole

by dokázali vymlátit duši kdykoli. Byli pro něj jako bratři. Však se spolu něco nabojovali. Trat'Hys si s uspokojením uvědomil, že Dar čerpá ze studnice jejich moudrosti svědomitě a respektuje názory starších. Alespoň zatím. Období vzdoru má teprve před sebou. Musí ve své píli vytrvat. Trat'Hys prosil bohy, aby tomu tak bylo. Jinak by šel do boje bezhlavě a se vší silou, aby dal soupeři pocítit svou převahu. Není však žádné umění vyčerpat v bitvě síly na prvního protivníka a rozsekat ho přitom na kaši. Umění je vydržet až do samého konce.

Dar'Hys vzhlédl a s úsměvem otci zamával. Trat jen pokývl hlavou. Po synově tváři se rozlilo zklamání a vzdorovitost. *Příliš chvály kazí ducha, milý synu, a od Turuleka se ti jí už dostalo víc než dost.*

Po lehkém obědě, který tvořilo hlavně ovoce a drůbeží maso, uchopil za ruku svou ženu a odebral se s ní na vrchol Tekoucích zahrad, kam se vcházelo přímo z jejich ložnice. Soukromá terasa byla obehnaná vysokou zdí, která ji oddělovala od nižších stupňů Zahrad a Worova výběhu. Ponořili se do chladivé vody jednoho z jezírek a smyli ze sebe únavu.

Když se pomilovali, uvelebili se nazí v hebké zelené trávě, opřeli zády o stříbrný kmen slunečního dubu. Pod baldachýnem zelených větví bylo příjemně. Lathulaia si opřela hlavu o Tratovu hrud' a spokojeně přivřela oči. Trat'Hys ji jednou rukou jemně hladil po břiše, zatímco na prsty druhé ruky si zamyšleně natáčel pramen jejích kaštanových vlasů.

„Na co myslíš?“

Trat'Hys sebou trhl. „Na nic.“

Královna se jen usmála.

„Dar s námi dnes nepřišel poobědvat,“ řekl Trat po chvíli.

„A ty myslíš, že jsem si toho nevšimla,“ pokývala hlavou naoko zamyšleně.

„Přestaň, tak jsem to přece nemyslel.“

„Tak o co tedy jde?“ vymanila se z jeho objetí a sedla si tak, aby mu viděla do očí. „Není to přece poprvé. Víš, že rád jí se svými přáteli. Nakonec, sám jsi ho k tomu nutil.“

„K ničemu jsem ho nenutil,“ zabručel. „Jen jsem řekl, že v jeho věku jsem často sdílel jeden stůl s ostatními panoši a stříbrné podnosy a příbory jsem rád přenechával svým vznešeným rodičům. S těmi se ovšem nedalo vydržet.“

Lathulaia si povzddechla. „Asi nechápu, proč jsi tak nespokojený, drahý.“

„Ráno jsem se byl podívat na bojovém nádvoří. Byl jsem svědkem toho, jak Dar lehce porazil syna pána Cirlona. Vzhlédl mým směrem a očekával ode mě pochvalu, já se ale neobtěžoval.“

„Protože nechceš, aby zpychl,“ přikývla.

„Viděl jsem už tolik mladých rytířů, které zkazila pýcha. Vyrazili do bitvy s nosy nahoru a za chvíli bylo po nich. Takhle jsem při své první bitvě přišel o přítele. Nechci, aby byl Dar takový. Nechci, aby přišel o život jen proto, že ho tu budou všichni poplácávat po zádech. Mělas vidět, jak se urazil. Z hochy se stává mladý pán.“

„Myslím, že ho soudíš příliš přísně,“ odvětila měkce. „Stává se z něj muž, žádný pán. Tys v jeho věku jistě nebyl jiný, jen si vzpomněň.“ Políbila ho na rty a lehce skousla. „Tvoje *Veličenstvo* by se nemělo rozčilovat tady, v zahradě klidu.“ Obkročmo se posadila na jeho klín a navedla mu ruce na svá řadra.

Trat'Hys jen vzdychl a ucítil, jak se ho znovu zmocňuje vzrušení. Nikdy své ženě nedokázal odolat. Myšlenky na syna se pomalu vytratily. „Jsi nenasytná divoká klisna, víš to, královno?“

„Ano,“ zapředla a potěšeně se zasmála. „Takové my ženy z Adalonu jsme.“

Druhý den za svítání zasedlo jednadvacet mužů ke kruhovému stolu na kryté terase stejného tvaru. Skrze zdobně vyřezávané zábradlí byl úchvatný výhled na velkoměsto, které se právě

probouzelo k životu. Vody čtyř Tepen svorně padaly do hlubiny a vytvářely neodmyslitelnou zvukovou kulisu Ztracenovody. Nad Jícnem kroužil dravec, jako by se do něj hodlal každou chvíli střemhlav spustit. Trať Hys upřednostňoval čerstvý vánek zde na terase před nehybným a chladným vzduchem Duhového sálu. *Dost na tom, že tam budu nucen sedět půl zítřka*, pomyslel si, když nastavoval tvář prvním slunečním paprskům.

Nejprve promluvil on. Ne jako král, nýbrž jako krajepráve první krajiny měl povinnost informovat ostatní představitele řídicích měst o všech významných změnách a porušeních zákonů, které se udály v Erenézské koruně. Jeho řeč byla jako vždy krátká. V první krajině panoval přísný řád. Málo se našlo odvážlivců či spíše hlupáků, kteří si dovolili páchat nepravosti králi pod nose.

Po něm své zprávy přednesli další.

Nastraw Karanhaz požádal o tisíc dralonů z královské pokladnice na dostavbu kamenného mostu přes Orzenu ve Středolině, neboť tamní krajepráve pán Ugaren nevyslyšel naléhání stavitelů a poskytl jim jen dvě třetiny jimi požadované částky. Tak se stalo, že prostřední třetina mostu chyběla a obě ramena trčela z břehů hloupě do vody, aniž by na sebe dosáhla.

„Veličenstvo, jménem pána Ugarena žádám o zbylou částku, která chybí v pokladnici páté krajiny,“ zakončil Karanhaz svou řeč a mírně se poklonil směrem ke králi.

Trať Hys skryl pousmání v číši vína. Znal dobře vychytralého krajepráve a bylo mu jasné, že má peněz v pokladnici dost. Středolina byla jednou z nejbohatších krajin v království. Nikoli stříbro ani čarokameny, ale obchod byl zdrojem příjmů. V jejím řídicím městě, Křižohradu, se protínaly obě hlavní kupecké cesty, Severojižní a Západovýchodní. Krajepráve Ugaren byl mistr v počtech a daně z obchodování měl nastavené chytře: poplatek za vstup mezi městské hradby činil pět zlatých dralonů — právě tolik, aby se za městem nerozmohl černý obchod, a dost na to, aby mu po odvedení dvou mincí do královské pokladnice zacinkalo něco i do jeho vlastní.

„Vyříd' svému pánovi, ať si utáhne opasek kolem svého tlustého břicha a místo vybraných pochoutek večeri s chasou. Pak možná do zimy našetří dostatečný obnos,“ prohlásil s úsměvem Trat'Hys.

Vyslanec jen zamrkal, na víc si netroufl. „Budu tlumočit vzkaz Tvého Veličenstva,“ řekl upjatě a strnule se posadil. Nakvašeně mávl rukou na služebnou, aby mu dolila víno.

Vyslanec z deváté krajiny, Háku, začal svou řeč stejně jako po každé: „Vodní rytíř Tadamur k službám Tvého Veličenstva.“ V elegantním gestu překřížil ruce na prsou a sklonil svou letitou, slaným vichrem ošlehanou tvář. „Pán Gredhurd posílá pozdravy vznešenému Trat'Hysovi a vzkazuje, že Plamen na špičce Agúharova majáku prozatím spí a nepoukazuje na blížící se nebezpečí.“

Trat'Hys přikývl a cítil, jak se mu ulevilo.

„I Píšťaly bohů na Téwerově vrcholu zpívají melodii míru, můj králi,“ nadzvedl se vyslanec Větrné země na východě.

Tadamur si ho ostře přeměřil. Nebývalo zvykem, aby jeden vyslanec vstupoval do hlášení jinému. Pokud to však bylo k věci, Trat'Hys tomu nebránil. A tohle bylo k věci. Království je z obou stran v bezpečí.

„Odpusť, příteli,“ omluvil se rytíř Tadamurovi, který úřad zastával mnohem déle.

Vodní rytíř smířlivě přikývl a pokračoval v hlášení o stavbě nových lodí ve Dně Háku. Obchod směrem na západ se neustále rozrůstal. Nakonec rytíř sklopil hlavu a dlouze promlouval o tlupě hrdlořežů, která v krajině přepadala osamělá stavení, vypalovala je a vేశela jejich mírumilovné obyvatele, povětšinou vysloužilé námořníky, kteří se nyní živili pěstováním obilí či chovem dobytka. V každém takovém stavení se našlo sotva pár frevenů, přesto stály supům za námahu.

„Pán Gredhurd pověřil svého vazala, rytíře Bodrika, aby tu sebranku pochytil,“ informoval Tadamur. „Ten ale doposud nebyl schopen se svou družinou tlupu polapit. Jsou jako sláný vítr, který se prohání naší krajinou — rychle se objeví a stejně tak rychle i mizí.“

Trat'Hys zasmušile přikývl. Bylo mu jasné, jak musí být těžké chytit takovou hordu, zvlášť když si vybírala ke svým přepadením pouze odlehlá místa. „Přeju pánu Gredhurdovi, aby se mu vrahy podařilo polapit co nejdříve. Ze srdce nesnáším podělané zbabělce, kteří se dovedou postavit leda zemědělcům. Až je chytíte, pane Tadamure, nevěšte je hned. Natáhněte je na skřípec, až jim kosti vyskočí z kloubů, je to mé výslovné přání. Nezapomeň na to.“

„Nezapomenu.“

Mluvili další a další rytíři, zatímco ostatní konzumovali vybrané pokrmy a popíjeli šumivá vína z norelských vinic. Slunce stoupalo po obloze a rozpalovalo Měsíční hrad. Čela většiny rytířů se perlila potem a čím dál častěji pozvedali ke rtům číše s chladnými nápoji. Oblečení vyslanců ze severu bylo zcela nevhodné pro chvějící se vzduch, který stoupal z hlavního města. Trat'Hys se jako vždy podívil, proč si s sebou severané nepřivezli nějaký jednoduchý plátěný oděv. *Mít na sobě oblečení typické pro domovskou krajinu je pro ně čest*, uvědomil si záhy. *Chtějí, aby bylo vidět, odkud přicházejí*. Jen rytíři z krajin hluboko na jihu Erenézie se cítili pohodlně ve svých lehkých a vzdušných tunikách.

Horko se stupňovalo a přiblížil se čas oběda. Na zteplalé ovoce sedaly tlusté mouchy, dokud Trat'Hys neokřikl služebné, aby jídlo konečně odnesly a přinesly čerstvé. Dívky začaly vyděšeně pobíhat sem a tam a jejich nadra, skrytá pod látkou, se pohupovala mužům před očima. Během chvíle byl kamenný stůl jako vymetený. Vzápětí se začal opět zaplňovat stříbrnými podnosy s čerstvými rybami, pečeným ptactvem a zeleninou a džbány s ovocnými šťávami a lehkým bílým vínem.

„Nemějte mi za zlé, že vás nepohostím červeným masem a vínem stejné barvy,“ pozvedl Trat'Hys ruce v omluvném gestu. „Večer si všechno vynahradíte. Teď by vám ale těžké jídlo jen odkrivilo mozky a po silném víně byste měli nohy jako ze železa.“

Muži se pustili do jídla holýma rukama, zatímco zasedání pokračovalo bez přerušení dále. Trat'Hys pokynul dalšímu rytíři.

Ten vstal a uklonil se. „Rytíř Irnác Černokamenný, k službám Tvého Veličenstva. Pán Deren ti vzkazuje, že v Erenézském severohoří vládne klid, úroda byla bohatá a v pokladnici je dostatek stříbra pro chod jedenácté krajiny.“

Trat’Hys se v duchu zasmál. Ten starý lišák věděl, jak na něj. Mnohem častěji krajeprávci požadovali vojáky, vozy s obilím a peníze. Nebylo zvykem, aby někdo hlásil soběstačnost.

Vyslanec pokračoval: „Pán Deren dále zve Trat’Hyse Železoručího na oslavu svých sedmdesátých narozenin. Vzkazuje Tvému Veličenstvu...“ Zde se rytíř zadrhl a trochu vypouil oči.

Trat’Hys se zvědavě předklonil. „Nu? Co pán Deren vzkazuje svému králi?“ V šedých očích mu pobaveně hrálo.

Černokamenný se vzchopil, napřímil se a pronesl zvukným hlasem: „Pán Deren ti vzkazuje: Trate, chlapče, už jsme tě v Dvojhradbí dlouho neviděli. Možná je načase zastavit se u mě a připít starci pohárem medoviny k výročí jeho narození, protože další desetiletí v tomhle zpropadeném království už asi nevydržím. Rád bych tě ještě jednou viděl.“ Jakmile vyslanec vypustil z úst poslední slovo, zrudl jako zralé jablko. Ostatní muži kolem stolu na něj jen nevěřícně pohlédli a některým poklesla brada.

To už Trat’Hys nevydržel. Jeho královská vznešenost šla v tu chvíli stranou. Propukl v hlasitý smích, až všichni přítomní leknutím nadskočili. Rád se smál a zdrženlivé vystupování králů mu bylo vždy proti srsti, při oficiálních příležitostech se ale snažil vystupovat důstojně. Teď halekal jako malý chlapec a z očí mu tekly slzy. Ostatní muži se zdáli být v rozpacích, vůbec netušili, jak se v dané situaci zachovat. Většina z nich nasadila zdvořilý úsměv, zatímco dívky, které stály za jejich zády, se nepokrytě hihňaly.

Trat’Hys si otřel slzy hřbetem ruky. Pak zvedl prst, jako by varoval. „Teď poslouvej dobře, pane Irnáci. Vyříd’ svému pánovi toto: Děkuju za pozvání, ty přestárly medvěde, a pamatuj, že tvůj právoplatný král by si nikdy neodpustil, kdyby se s tebou nemohl opít v tak významný den. Jsi pro mě jako strýc. Bude to pro mě čest.“ Pak se znovu rozesmál.

Černokamenný vydechl a bylo vidět, že se mu ze srdce odvalil balvan. Několik mužů se pobaveně pláclo do stehů.

Zprávy z dalších měst referovaly převážně o stavu pokladnic, městských sýpek a o množství vykonaných trestů a poprav. Trať Hys chtěl mít na rozdíl od svých předchůdců přehled o zločinech spáchaných v jeho království. Za tímto účelem nechal založit samostatnou knihu, na jejíchž stranách byly zaznamenány veškeré protizákonné činy i jejich potrestání od Traťova nástupu na trůn. Spokojeně si spočítal, že hrdelních trestů za minulý rok znovu ubylo.

Pro muže kolem stolu začínalo být čím dál obtížnější udržet pozornost. Víčka jim těžkla. Kombinace horka a konejšivého vzdáleného hučení vody byla pro jejich pozornost silným soupeřem.

Na řadu přišlo posledních pět krajin. Hlášení jejich vyslanců byla téměř identická: kníže Čor-Len se po hrozivé porážce u Horédkého lesa stáhl zpět za hranici království a posádky pohraničních hradů od té doby nezpůsobovaly žádný pohyb jeho armád.

Trať Hys se po celou dobu jejich hlášení mračil. Když poslední muž dokončil svou řeč, promluvil král ledovým hlasem. Tatam byla jeho veselost.

„Králík tedy skutečně zalezl zpět do nory. Aspoň prozatím. Jsem totiž přesvědčen, že jsme ho v Erenézii neviděli naposledy. Stříbrné doly v krajinách za Foltarýnou jsou příliš velkým lákadlem. Na pláni u Horédkého lesa však zemřelo mnoho odvážných rytířů Čerogoru. Navíc přišel kníže o podporu pěti zrádných krajin.“

Pět vyslanců provinile sklopilo hlavy, jako by snad těmi zrádci byli oni sami.

Trať Hys pokračoval: „Než bude znovu dost silný, aby se na nás pokusil zaútočit, uplyne mnoho let. Nevěřím tomu, že by ho prohraná bitva odradila od dalšího útoku. Čerogor ale ještě nikdy nebyl tak... *chudý*. Ty potopené lodě se zlatými pruty zcela zdecimovaly knížecí pokladnici. Čor-Len *potřebuje* stříbro z našich dolů. Já mu je však dát nehodlám!“

Při posledním slově udeřil pěstí do kamenné desky stolu, jen to mlasklo.

Dál už mluvil mírněji. „Děkuju za vaše zprávy, vám všem. Vyřídíte krajeprávcům moje pozdravy a odpovědi na jejich otázky a žádosti. V následujících dnech si pohovořím s každým z vás zvlášť, tak jako vždy. Zítra obdržíte kopii pergamenu se záznamem dnešního jednání.“

Muži zamručeli a začali se zvedat k odchodu, Trat'Hys je ale nazlobeně zarazil. „Ještě jsem neskončil! Víím, že se už nemůžete dočkat, až smočíte rozpálená těla v Tekoucích zahradách, ale budete muset ještě chvíli vydržet.“ *Bohové vědí, že i já si připadám jako vařený kus skopového.* „Zítra dopoledne vás očekávám v Duhovém sále, kde budou oficiálně předány pokuty za zradu posledních pěti krajin. Chci, abyste tam byli všichni.“

Vstal a muži ho napodobili. Pak vstoupila královna a bělostné šaty za ní šustily po zdobených cihlových dlaždicích. V napřažených rukou nesla obyčejný železný meč. Muži kolem stolu poklekli a ruce opřeli o kolena. Tiše si královnu prohlíželi, užaslí nad tím, jak může být nějaká žena tak krásná. Nic podobného na ně doma nečekalo.

Trat'Hys se na Lathulaiu usmál a obřadně převzal meč. Královna se bez jediného slova otočila a opustila terasu. Muži vstali. Trat'Hys uchopil meč jednou rukou za jílec a druhou za hrot, nadechl se a svaly na jeho býčím krku se napjaly. Čepel se začala ohýbat do tvaru napnutého luku. Většina vyslanců zažila už hodně zasedání při příležitosti letního slunovratu, to ale nic nezměnilo na pocitu posvátné bázně, který se v nich usadil vždy, když viděli, jak král Erenézie končí den u kruhového stolu. Konečně čepel hlasitě praskla. Zasedání vyslanců Erenézského království toho roku skončilo.

Skála

Zima toho roku byla v Dvojhradbí, řídicím městě jedenácté krajiny, nestudenější, jakou tu kdy zažili. Ledová řeka zamrzla už na konci podzimu a k vodě se museli lidé den co den prosekávat sekerami. Z šedé oblohy se už několik týdnů sypal sníh a slunce nebylo téměř vidět. Celé město pohřbily nadýchané bílé nánosy. Z obou bran vyjížděly s železnou pravidelností povozy vyvážející sníh z ulic za hradby. Vozkové byli zachumlaní v houních, že jim bylo vidět sotva oči, a koním šla od huby oblaka páry a hřívý jim namrzaly. Několika domům se pod vrstvou zmrzlého sněhu propadly střechy a pár lidí přišlo o život. Při jejich pohřbech padaly do hrobů místo květů veliké studené vločky a kněz vyměnil tradiční modlitbu za jedinou krátkou větu: Ať tě Múrad, Agúhar a Kast přijmou za Černým mostem.

I přes třeskutý mráz a sníh v ulicích trval krajeprávec Deren na tom, aby výuka probíhala jako obvykle. Školu zavedl před lety tehdejší král Erenézie Trať'Hys. Většina lidí tenkrát nad jeho nařízením kroutila hlavou, vždyť kdo to kdy viděl, aby se takovými

hloupostmi zabýval někdo jiný než kněží... Královské nařízení však nebylo možné jen tak obejít.

Nedalo se říct, že by byla Lheiwen školou nadšená, na druhou stranu jí ale ani příliš nevadila. Vlastně bylo docela příjemné nemuset trčet celý den v temném domě s matkou a sestrou, přestože je obě milovala. Navíc teď bylo vyučování díky novému učiteli mnohem zajímavější — starý Porlan k nim přišel na jaře a oproti vzteklému a věčně opilému Rodovi, který pro ránu nikdy nešel daleko, byl jako dar z nebes.

Toho dne se hnala městem ke škole a sníh jí křupal pod nohama. Běžela s tváří zahalenou a oči jí slzely. Mrazivý vzduch ji páli v plicích a veliké vločky se jí lepily na řasy. Byl konec roku a jí bylo třináct let a šest měsíců. Den, který ji čekal, měl udat směr zbytku jejího života.

Byla půvabná. Všem bylo jasné, že vyroste do matčiny krásy. Měla kulatou tvář s úzkým nosem a černou pihou na levé tváři. Dlouhé černé vlasy jí spadaly do půli zad a oči, trochu šikmé jako u kočky, jí svítily až nepřirozenou, jakoby nebeskou modří. Byla štíhlá, ale její tělo už začalo nabývat ženských tvarů. Před půlrokem se stala ženou a byla na to náležitě hrdá. Po celou cestu městem se jí hlavou honily stále tytéž myšlenky. Myšlenky na Tomrena Pirelena. Nemohla se dočkat, až po škole vyrazí za hradby, kde na ni bude čekat. Před dvěma měsíci se poprvé políbili a Lheiwen bylo od té doby lehko u srdce a všechno jí připadalo nadmíru bezstarostné. Nikdo o nich dvou zatím nevěděl a ona neviděla důvod, proč by to tak nemělo ještě nějakou dobu zůstat.

Ke škole dorazila o něco dřív než jindy. Už byla skoro u dveří, když ji do pravé tváře zasáhlo cosi tvrdého a ledového. Vykřikla bolestí a nohy jí na sněhu podklouzly. Neztlumit pád rukou, byla by si tvrdě narazila kostrč a snad i zátylek. Takhle jí jen bolestivě píchlo v levém zápěstí. Sníh se jí dostal pod plášť a zastudil ji na zádech. Věděla hned, kdo útočí, ačkoli to bylo už hodně měsíců, co se to stalo naposledy.

Vlastně to skončilo, když ve čtrnácti letech odešli ze školy. Parta tří sviní. Následující okamžik jí dal za pravdu, to když se v její blízkosti ozval posměšný chechtot a vrzání sněhu. Snad by ještě stihla utéct do školy, kde v tu chvíli mistr Porlan určitě přikládal do kamen. Sotva ale zvedla hlavu, konec dlouhého rampouchu se jí zapíchl do krku.

Geret stál nad ní široce rozkročený a hlavu měl nakloněnou na stranu. Jeho buclatá, růžolící tvář se zlomyslně usmívala, zatímco se mu na beranici tiše usazovaly sněhové vločky. Na nohou měl ohrnuté boty z hověziny a přes ramena si přehodil drahý kožešinový plášť. Syn koželuha se v něm nezapřel. Lheiwen nechápala, kde se tu vzal. Měl by přece pomáhat otci v dílně. Jenže Geret si to u otce vždycky uměl zařídit. Byl jediné, vymodlené dítě a jeho matka zemřela při porodu. Geret se za ty roky naučil otce ovládat tak, jak se mu to zrovna hodilo.

„Kampak, kovářova děvko?“ zeptal se jí.

„Kam bys řekl, podělaný tlusťochu?“ odsekla Lheiwen a strach ji opustil. Zůstal jen vztek. Jestli něco nesnášela, byl to nerovný souboj. Otcovy zásady kolem ní poletovaly celý život a tak nějak přirozeně jí vstoupily do krve. Parta tří sviní jinak než v přesile nebojovala. Když se někdy síly náhodou vyrovnaly, pak ti tři vy-couvali. Samozřejmě že se několikrát pár chlapců domluvilo a řádně trojici ztloukli. To když si Geret za svou oběť vyhlédl někoho obzvlášť slabého. Bohužel byl Geretův otec členem městské rady. A pokud se někdo dotkl jeho syna, nemohl čekat nic lepšího než týden v cele. Nezáleželo na tom, jestli mu bylo deset nebo padesát, *musel* být potrestán. Časem si už nikdo nedovolil na ty tři vztáhnout ruku. Od té doby se Geret usmíval ještě o něco samoliběji.

„Ale no tak!“ pokáral ji teď naoko Geret. „Taková silná slova se k tvé pěkné tvářičce ani trochu nehodí.“

Lheiwen na jeho žvásty nebyla vůbec zvědavá, a navíc teď nemohla dýchat. Levou rukou srazila rampouch stranou a způsobila si tak bolestivý šrám na krku. Hned nato rampouch uchopila a zatáhla. Smějícího se Gereta vůbec nenapadlo se pustit a pře-

kvapeně přepadl dopředu. Lheiwen ho praštila pěstí do obličeje a měla přitom pocit, jako by jí praskly všechny kosti v ruce. Jediné křupnutí se však ozvalo z Geretovy tváře. Byl to jeden z nejkrásnějších zvuků, které kdy slyšela. Vůdce tří sviní zakvílel bolestí a svalil se do sněhu vedle ní. Beranice mu spadla z hlavy a odhalila umolousané vlasy. Rukavice z jehněčí kůže si tiskl k obličeji, mezi prsty mu protékala hustá rudá krev a kanula do čerstvě padlého sněhu.

„Ta zkurvená čubka mi zlomila nos!“ ječel nepřítelný vzteky a celý se třásl. „Na co zatraceně čekáte, vy vyjebanci?“ zařval na dvojici, která přihlížela v němém úžasu.

Lheiwen na nic nečekala. Bleskurychle se zvedla a vyrazila ke škole, ke které to bylo sotva deset sáhů. Běžela rychle, ale proti Nilhenovi neměla šanci. Dohonil ji na prostranství před školou a tvrdě ji srazil k zemi. Tentokrát si narazila obě ruce, lokty i kolena, protože pod čerstvou vrstvou sněhu byla ledová krusta, po které se menší děti s oblibou klouzaly.

„Tys mi ale vychytralá malá slípka,“ šeptl jí Nilhen do ucha a Lheiwen ovanul otřesný pach jeho dechu. *To raději strčit hlavu do hnoje než tohle!*

Mohla křičet. Teď by ji mistr Porlan musel slyšet. Jenže ona nechtěla. Její malé vítězství nad Geretem ji povzbudilo. Bylo to poprvé, co se jí podařilo mu ublížit. Ten pocit byl sladký a opojný. Jen ještě jednou kdyby ho dokázala udeřit, jen jednou jedinkrát!

„Proč jste tady? O co vám jde, zatraceně?“ procedila skrze zuby.

Než stačil Nilhen odpovědět, přiblížilo se Geretovo supění.

„Zvedni ji, Nilhene!“ Mluvil komicky huhňavě, nos musel mít plný krve. „Zvedni tu pojebanou děvku!“

Nilhen vstal a neurvale ji vytáhl na nohy. Lheiwen byla celá od sněhu a plášť měla natržený.

„Ták, ty čubko jedna prašivá,“ protáhl Geret a pro tu chvíli vypadal jako šílenec. Beranici nechal ve sněhu, vlasy měl rozvrkočené a bylo vidět, že netouží po ničem jiném než po násilí. Nos mu už začal modrat a otékat a ústa měl celá od krve. „Teď mě dobře

poslouchej! Za chvíli ti udělám to samý, cos ty udělala mně. Roz-
razím ti rypák a ta tvoje krásná tvářička zmizí jednou provždy ze
světa. Ještě předtím ti ale chci něco říct. Tvůj otec si už v Dvoj-
hradbí ani neškrtně, slyšíš? Dobře vím, že nejvíc peněz má z práce
pro město. Ode dneška už neprodá Derenovi ani jeden meč, ani
jednu dýku, ani jednu podkovu! Můj otec se o to *postará!*“ Geretův
hlas syčel vztekem a Lheiwen polil chlad.

Co jsem to udělala? pomyslela si zoufale a hrdý pocit, že je msti-
telkou všech bývalých obětí party tří sviní, vzal vmžiku za své. Po-
kud by Geret splnil své vyhrůžky — a ona nepochybovala, že to
udělá —, znamenalo by to, že její otec přijde o dobrou polovinu
zakázek. Musí něco udělat. Musí se té sviní omluvit...

Geret vzrušeně oddechoval a bylo vidět, že o něčem přemýšlí.
Pak se mu na tváři rozhostil vlčí úsměv a krvavá krusta kolem jeho
úst popraskala jako půda v suchém létě. „Možná bych ti ale mohl
dát šanci vinu odčinit,“ řekl pomalu. Pozorně si prohlížel její tvář,
jako by přemítal, zda se mu ten obchod vyplatí.

Lheiwen suše polkla.

V uctivé vzdálenosti od nich prošly dvě dívky, úkosem na ně
pohlédly a tiše zapluly do nízké budovy školy. Lheiwen zadoufala,
že budou mít dostatek kuráže a přivolají Porlana.

„Co mám udělat?“ zeptala se odevzdaně.

„Ještě moment, nespěchej,“ zarazil ji se zdviženou rukou Geret.
„Odčiniš pouze část své viny, je to jasné? Proti tvému otci nikdo
nezasáhne. O svou krásu však, žel bohům, přijdeš,“ spokojeně
se usmál.

„Co mám udělat?“ zopakovala pevně.

„Políbit mě. Pak Nilhena. A pak Peda.“

To ať mi raději bohové svážou útroby a vrány vyklouvají oči! Stačila
jediná vzpomínka na zápach z Nilhenových úst, aby se viditelně
otrásla. *Když to ale neudělám, budeme snad muset odejít z města. Od
přátel. A od Toma...*

„Tak dělej,“ pronesla potom a vrhla na Gereta modrý pohled
plný pohrdání a nenávisti, až nevědomky o krok ustoupil. Pak se

pousmál a přistoupil k ní blíž. Ucítla zápach linoucí se mu zpod límce, jak se potil. Zblízka si prohlížela jeho přeražený nos a žluté zuby a poslouchala jeho supění. Kolem procházeli další a další chlapci a děvčata a mířili do třídy. Porlan se ale neobjevoval.

„Nechci žádnou pusku na dobrou noc, milá Lheiwen,“ šeptal teď Geret, „chci, abys mě líbala *jazykem*.“ Jeho hlas se zatřásl vzrušením a Lheiwen pochopila, že se ještě nikdy s dívkou nelíbal. Geret se pro ni stal ještě o něco větším zoufalcem. Jeho tvář se blížila a odpor v ní rostl. *Musím to udělat pro otce! Sama jsem si to zavinila. Měla jsem je nechat dělat si, co se jim zlíbí!* Hned nato však okřikla sama sebe: *Každý je nechá dělat si, co se jim zlíbí! Ty ale snad taková nejsi, zatraceně!* Pak si uvědomila, že otec by jí nikdy nevyčetl, že se bránila tlupě zbabělců. Že by jí nikdy nekladl za vinu, pokud by kvůli tomu přišel o práci.

Geret právě otvíral zkrvavená ústa k polibku, když mu Lheiwen plivla do obličeje. Dokonale ho tím zaskočila. Trefila se přímo do levého oka a Geret nejprve strnul, potom vztekle zařval a začal si vytírat slinu rukavicí.

Pak se napřáhl a vši silou udeřil. Byl ale příliš pomalý. Lheiwen uhnula a Geret zavrával. „Držte ji, ksakru!“ zařval a Lheiwen se ocitla v oboustranném sevření. Geret se znovu rozpřáhl.

V tu chvíli se rozrazily dveře a na prahu se objevil mistr Porlan. Byl poměrně vysoký, mírně při těle, šedivou kštici a tvář zarostlou bujným plnovousem stejné barvy. Chodil v černé kutně, v pase přepásané konopným provazem. Levou rukou špatně pohyboval, jako by si ji kdysi zlomil a kost špatně srostla.

„Co to má znamenat?“ křikl.

Geret se zarazil. Najednou proti němu stál starý muž a on nevěděl, co dělat. Pomalu svěsil ruku.

„Táhni si po svém, dědku,“ zahulákal na Porlana Nilhen a plivl jeho směrem.

Porlan k němu nebojácně vykročil. Nilhen Lheiwen pustil a vydal se mu naproti.

V tu chvíli promluvil Geret: „Pojďme odsud.“

„Ale to přece...“

„Dost!“ uťal Nilhenovy protesty. Pak se obrátil k Lheiwen. „Dluh jsi nesplatila, čubko. Jednou si budeš přát, aby ses dneska zachovala jinak. Mor na tebe!“ Pokusil se plivnout po ní krvavý chuchvalec slin, ty byly ale spleené krví a zůstaly mu viset z brady jako rudý vaječný bílek. Vztekla si je otřel, a aniž čekal na své kumpány, vyrazil k východnímu rameni města.

Lheiwen se za ním dívala, zuby jí drkotaly zimou a z neznámého důvodu si byla jistá, že jednou se Geretova slova naplní.

S Tomem se potkala před západní branou města, které se říkalo Werská. Kvůli nepolevujícímu mrazu a hustému sněžení na sebe neměli příliš času — stěží na pár vášnivých polibků a rychlý souhrn toho, co se Lheiwen přihodilo ráno.

Tomren Pirelen byl nepřičetný vzteky, když mu Lheiwen popisovala, co po ní Geret chtěl. Byl to vysoký šestnáctiletý muž s vlasy jako sláma. Učení mu nikdy příliš nešlo, ale byl silný a dobře stavěný a rozuměl si s lidmi i zvířaty. Jeho věčně opilý otec vlastnil kromě kamenného domu ve městě i dvorec opevněný palisádou sotva míli od hradeb města. K němu patřilo několik lánů polí a poměrně rozsáhlé pastviny pro dobytek. Správu dvorce svěřil starý Pirelen před dvěma lety Tomovi a od té doby trávil většinu svého času v šenku s korbelem zteplalého piva. Ve dvorci bylo tolik práce, že Tom musel záhy najmout několik dalších čeledínů a děveček. Teď v zimě bylo ale volněji, a tak měl na Lheiwen dostatek času.

„Přísahám u Tarazenovy nabroušené sekery, že tomu vyžranému vepři zlomím obě ruce!“ běsnil a divoce přecházel sem a tam podél hradeb.

Z brány se s rachotem vyřítil vůz naložený sněhem a zamířil k dlouhé bílé hromadě kupící se podél cesty. Koním na uježděném sněhu podkluzovala kopyta a vozka je nemilosrdně popoháněl dlouhým bičem.

Lheiwen se usmála. Věděla, že je Tom horká hlava, když jde o ni, a že by byl schopen svou výhrůžku splnit. Chytila ho za ruku a otočila k sobě. „To neuděláš, protože víš, co je jeho otec zač. Ani by ses nenadál a seděl bys v cele. Kdo by mě potom líbal, hm? Krajeprávce Deren už nevstává z postele a jí jen polévky a řídké kaše. A tak v čele městské rady nikdo není a konšelé se chovají, jak se jim to zrovna hodí. Kdybys Geretovi zlomil obě ruce, Querenovi by se hodilo vsadit tě do okovů a zabavit ti dvorec.“

„Na to přece nemá právo!“ vybuchl Tom. „Dvorec je otcův, nemůže si ho jen tak vzít pro sebe!“

„Pro sebe ne, ale městu by se jistě hodil.“ Položila mu prst na rty, protože viděla, že se znovu chystá něco namítnout. „Slib mi,“ řekla naléhavě, „že se do toho nebudeš plést. Vždyť se mi přece nic nestalo.“

„Ale mohlo se stát,“ odpověděl už klidněji a pohladil ji po tváři. „Neumím si představit, že by ti někdo ublížil.“

„Nikdo mi neublíží. A kdyby ano, ty a můj otec byste se o to určitě postarali. Z vašich rukou by se dotýčný sotva dostal živý.“

„Jsi moje malá drzá ještěrka,“ usmál se Tom a sklonil se k polibku.

Lheiwen ho zarazila a setřela mu bílé smítko ze špičky nosu. „Jsem tvoje malá vločka.“

Dveře do zahrady se otevřely a Berdher Borovic vstoupil do jizby do půli těla nahý. Kůži, právě vydrbanou sněhem, měl celou zarudlou. Lheiwen na něj s úsměvem pohlédla. Její otec byl obrovský šlachovitý muž, dobře šest a půl stopy vysoký, s hustým plnovousem a velikýma rukama.

„Oblékni se, bude jídlo,“ řekla mu měkce Thesa, která právě odstavila z plotny hrnec s hrachovou kaší.

„Už jdu.“ Berdher pohladil ženu po rameni a vydal se po vrzajících schodech do dřevěného patra malého domku, ve kterém

se nacházely další tři místnosti — dvě malé a jedna ještě menší, v níž dřív bydlel Lheiwenin starší bratr Edraen, který odjel před lety do Ztracenovody studovat stavitelství v Akademii mistrů.

Dolní kamenné patro tvořila jediná jizba s kamny a dubovým stolem v rohu. Domek měl i malý chladný sklípek a patřila k němu také docela velká zahrada plná ovocných stromů a zeleninových záhonů, nyní pohřbených pod sněhem. O zahradu se každé léto starala Thesa a přebytky prodávala na trhu — veliké cibule a česnek, mrkev, jahody, třešně a meruňky.

Když se na schodech objevil Berdher v čisté lněné haleně, stála už na stole mísa kaše se slaninou a džbán piva. Jedli mlčky, v kamnech pukala březová polena a Lheiwen přemýšlela, kdy rodičům poví o dnešní rvačce. Dříve či později se o ní dozvědí, neboť Dvojhradbí bylo jako úl drbajících včel. A lépe aby jim to řekla sama, než aby si vyposlechli upravenou verzi některého z žáků, nebo — ať bohové nedají — Geretovu.

Celý den přemýšlela, ocitl-li se Geret ráno před školou čistou náhodou, nebo jestli tam na ni čekal. Klonila se ke druhé možnosti. To tlusté prase si zjevně usmyslelo, že je *načasě políbit ženu*. A kdo by byl k tomu účelu lepší než dívka, o které Geret ví, že ho nenávidí? Musel vědět, že by do své nejdelší smrti nikomu neprozradila, že líbala ty tlusté rty v naducaném zlém obličejí, že strkala svůj jazyk mezi ty žluté zuby do páchnoucí sluje. Otřásla se a hrachová kaše najednou pozbyla veškerou chuť. *Povím jim to večer, až půjde Dorka spát*, rozhodla se nakonec.

Pak si překvapeně uvědomila, že otec mluví o meči, který dnes dokončil pro pána z Fordy.

„Jílec jsem ozdobil krásným achátem a...“

Prudké zabušení na dveře utálo zbytek slov. Dorka úlekem nadskočila a vyděšeně se otočila po zvuku. Světlé vlasy jí přitom zavířily a pár pramenů skončilo v misce. Lheiwen s obavou zvedla oči ke dveřím. Nečekaná návštěva nikdy nevěstila nic dobrého.

„Čekáme někoho?“ optal se překvapeně Berdher.